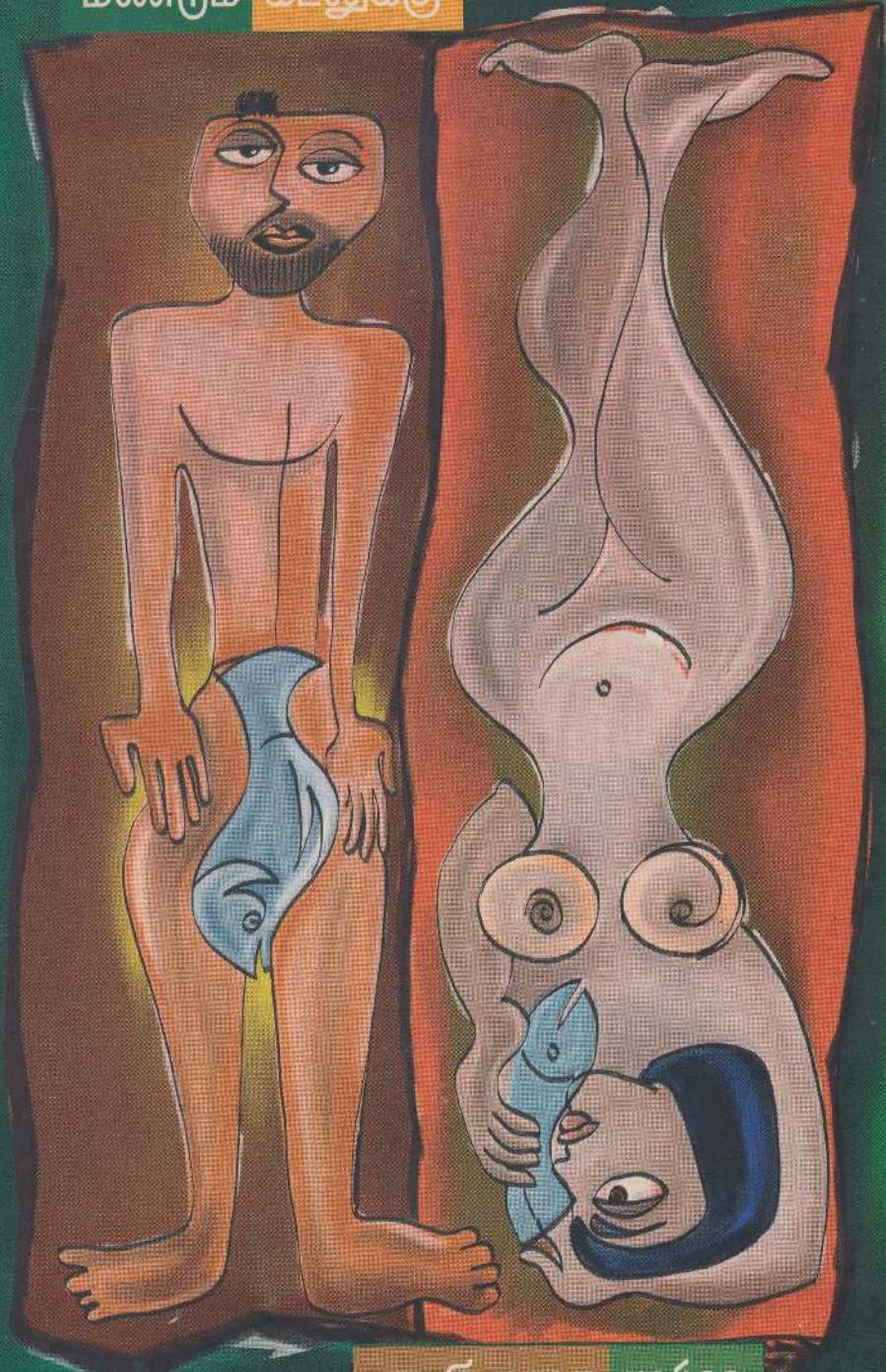

மீண்டும் கடவுக்கு

நூலாக்கம் மூலம்

56.8.

संग्रहीत
सम्पादित

காந்தி விஜயங்
திருப்பூர்

மாநாத காந்தி

சென்னை

திருப்பூர் மாநாத காந்தி எழவர்

ஏற்றுக்கொண்ட செயல்

திருப்பூர் மாநாத காந்தி எழவர்

நெடுஞ்செழியர் மாநாத காந்தி எழவர்
நெடுஞ்செழியர் மாநாத காந்தி எழவர்
நெடுஞ்செழியர் மாநாத காந்தி எழவர்
நெடுஞ்செழியர் மாநாத காந்தி எழவர்

Digitized by
Noolaham Foundation

மீண்டும் கடலூக்கு

சேரன் (1960)

உருத்திரமுர்த்தி சேரன் யாழ்ப்பாணம் அளவெட்டியில் பிறந்தார்.

அவருடைய நாறு கவிதைகளின் தொகை:

நீ இப்பொழுது இறங்கும் ஆறு (கவிதைகள், காலச்சுவடு பதிப்பகம், 2000).

சேரன் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் பல இதழ்களில் தொடர்ந்து பத்தி எழுதியுள்ளார். அவரது கவிதைகள் சிங்களம், ஆங்கிலம், ஜூர்மன், டச்சு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. கனடா, யார்க் பல்கலைக்கழகத்தில் சமூகவியலில் முனைவர் பட்டம் பெற்று அங்கு பேராசிரியராகப் பணிபுரிகிறார்.

தாச்சுடக விடுமலை

(1881) மூலம்

நெடுஞ்செழியனார், பிரபுவுக்கு எழவி தீர்த்துமிகு க
நெடுஞ்செழியனார் முதல் முறையாக
நெடுஞ்செழியனார் முதல் முறையாக
(1881)

நெடுஞ்செழியனார் முதல் முறையாக நெடுஞ்செழியனார் முதல் முறையாக
நெடுஞ்செழியனார் முதல் முறையாக நெடுஞ்செழியனார் முதல் முறையாக
நெடுஞ்செழியனார் முதல் முறையாக நெடுஞ்செழியனார் முதல் முறையாக
நெடுஞ்செழியனார் முதல் முறையாக
(1881)

செரன்

மாற்று-05 மூலம்

மீண்டும் கடலுக்கு

திருவாவடி : நூலாக்கி வெளியீடு

Digitized by srujanika@gmail.com

* பாருடி - கர்ணாக்கா - காவேரி - சென்னை - அந்தரையை வழியாக வந்து கால்ச்சுவுக்கு விரைவில் கடலுக்கு வருகிறீர்கள். கால்ச்சுவு என்ற வாய்ப்பைப் படித்து வந்து விரைவில் கடலுக்கு வருகிறீர்கள்.

திருவாவடி : சென்னை - சென்னை - சென்னை - அந்தரையை வழியாக வந்து கால்ச்சுவுக்கு விரைவில் கடலுக்கு வருகிறீர்கள்.

திருவாவடி : சென்னை - அந்தரையை வழியாக வந்து கால்ச்சுவுக்கு விரைவில் கடலுக்கு வருகிறீர்கள்.

காலச்சுவு பதிப்பகம்

0 - 10 - 09608 - 181021

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

விலை 40 ரூபாய்

மீண்டும் கடலுக்கு • கவிதைகள் • ஆசிரியர் : சேரன் • © சேரன் • முதல் பதிப்பு : டிசம்பர் 2004 • வெளியீடு : காலச்சுவடு பதிப்பகம், 669 கே.பி. சாலை, நாகர்கோவில் 629 001 • தொலைபேசி : 91-4652 - 278525 • தொலைநகல் : 91-4652 - 231160 • மின்னஞ்சல் : kalachuvadu@sancharnet.in • அச்சுக்கோப்பு : சுதாசன் கம்பியூட்டர்ஸ் • முன் அட்டை ஒவியம் மற்றும் வழவுமைப்படு : கருணா • அட்டை அச்சாக்கம் : பிரின்ட் ஸ்பிடஷாலிட்டர்ஸ், சென்னை 600 014 • அச்சாக்கம் : மணி ஆஃப்செட், சென்னை 600 005.

காலச்சுவடு பதிப்பக வெளியீடு : 116

miiNTum kaTalukku • Poems • ceeran • © Cheran • Language: Tamil • First Edition: December 2004 • Size: Demy 1x8 • Paper: 18.6kg maplitho • Pages: 88 • Copies: 450 + 50 • Published by Kalachuvadu Pathippagam, 669 K.P. Road, Nagercoil 629 001, India • Phone: 91-4652-278525 • Fax: 91-4652-231160 • e-mail: kalachuvadu@sancharnet.in • Typesetting: Sudarsan Computers • Front Cover Illustration and Design: Karuna • Wrapper Printed at Print Specialities, Chennai 600 014 • Printed at Mani Offset, Chennai 600 005 • Price : Rs.40

Selling Rights : Sudarsan Books, 74 East of Tower, Nagercoil 629 001, Phone : 91- 4652 - 228445, Fax : 91 - 4652 - 231160, E-mail: sudarsan books@yahoo.com

ISBN 81 - 89359 - 01 - 0

12/2004/S.No.116, kcp 153, 18.6 (1) 500

வாய்மீன்றியுமே கல்லூரி பதினாற் வெளியிருப்பாலை
யான்தூங்க எனி போவிட குடும்ப முனையை நீண்டும் விழுதி
காலங்குபை கடித்துக்கொள்ளும் கால சூழ்வை முனையை, குடும்ப
நீண்டும், காலங்குபை, வீராந்திரம் எழுத வெள்ளுவாற்றும்
போலே

பூர்வ முத்தியத்தோடு போலே கால முனையை வீட்டுக்கொள்ளும்
காலங்குபை எனி கால முனையை நீண்டும் வெள்ளுவாற்றும் போலே
காலங்குபை எனி கால முனையை நீண்டும் வெள்ளுவாற்றும் போலே
காலங்குபை எனி கால முனையை நீண்டும் வெள்ளுவாற்றும் போலே
காலங்குபை எனி கால முனையை நீண்டும் வெள்ளுவாற்றும் போலே

① மூலாறு வீட்டியோலைக் காலங்குபை காலங்குபை காலங்குபை
காலங்குபை கால முனையை நீண்டும் வெள்ளுவாற்றும் போலே
காலங்குபை காலங்குபை காலங்குபை காலங்குபை காலங்குபை
காலங்குபை காலங்குபை காலங்குபை காலங்குபை காலங்குபை காலங்குபை
காலங்குபை காலங்குபை காலங்குபை காலங்குபை காலங்குபை காலங்குபை
காலங்குபை காலங்குபை காலங்குபை காலங்குபை காலங்குபை காலங்குபை

மனங் கனிந்த நன்றி

விக்கி, சிவகுமார், கருணா,

செழியன், லதா, சோழன்,

ஓளைவை, ப்ரஸன்னா ராமசாமி,

மைதிலி உதயசங்கர், அரசி

நூல் நூல்களை நூல்களை நூல்களை நூல்களை நூல்களை
நூல்களை நூல்களை நூல்களை நூல்களை நூல்களை நூல்களை

எண்பதுகளில் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைப் போக்கின் மையப்புள்ளியாக இருந்த சேரனின் ஏழாவது கவிதைத் தொகுதி இது. அவருடைய கவிதைகள் அன்றைய காலத்துச் சமூக அசைவியக்கத்தின் பதிவுகளாக மட்டுமல்லாமல் சமூக விமர்சனமாகவும் அமைவதுதான் அவற்றின் சிறப்பு.

'முகில்களின் மீது நெருப்பு தன் சேதியை எழுதியாயிற்று. சாம்பல் பூத்த தெருக்களிலிருந்து எழுந்து வருக' என்று தமிழ் மக்கள் மீதான ஒடுக்குமுறைக்கெதிரான அறைகளவலாக எழுந்த அவருடைய கவிதை தான் மறுபறுத்தில் தமிழ் மக்களிடையேயான சாதி வேறுபாட்டின் காரணமான ஒடுக்குமுறைக்கெதிராக 'நீர்வாணம் கொண்டு தமிழர்கள் அனைவரும் தெருக்களில் திரிக' என்று சபித்தது.

இதேபோல் "செம்மணியில் வீசுதற்கா திருமலையில் தொட்டிலிட்டு ஈழமகள் பெற்றெடுத்தாள்?" என்று எழுதிய சேரன், பன்னிரண்டு வருடங்களின் பின் யாழ்ப்பாணம் வந்து திரும்பிய பின் இப்போதைய செம்மணி பற்றி இப்படி எழுதுகிறார். அங்கே 'காற்றையும் நீரையும் காக்கு விற்கப் பெருநிதி சொரிந்து நிலத்தையும் வளத்தையும் விழுங்குகிற இன்னொரு பிசாசு முகத்தைக் கண்டேன். பனையளவு உயரத்தில் திட்டரென முளைக்கின்றன முகங்கள், விளம்பரப் பலகைகளாக. செம் மணியை மூடியது செல்போன்.' இன்றைய சமாதானச் சூழல் குறித்த விமர்சனமாக அல்லவா இந்தக்குரல் ஒலிக்கிறது?

சமூப் போராட்டத்தின் ஆரம்பகால அனுபவங்களை, தமிழ் சமூகம் எதிர்கொண்ட நெருக்கடிகளை ஒடுக்குமுறைகளை சேரன் கவிதை களாகத் தந்தபோது அது போராட்டத்திற்கு வலுக்கேர்க்கும் இலக்கிய மாயிற்று. மறுபறுத்தில் அவை சமூக விமர்சனமாகவும் விரிந்த போது சமூகம் சார்ந்த பல அரசியல் அறவியல் சமூகவியல் விவாதங்களுக்கு அது இட்டுச் செல்கிறது. அந்த வகையில் கவிதையின் இன்னொரு முக்கியமான பரிமாணத்தை அவருடைய கவிதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

சிவகுமார்
சரிநிகர்

•முடிவற்றது

அன்புக்குரிய நண்பர் ஒருவர் மிகுந்த கவனமெடுத்துத் தொகுத் திருந்த சமகாலக் கவிதைகளின் பெருந்தொகை ஒன்றைப் படிக்கிற வாய்ப்பு அண்மையில் கிடைத்தது. தொகுப்பின் இறுதியில் கவிஞர் களைப் பற்றி எழுதப்பட்டிருந்த குறிப்புகளில், என்னைப் பற்றிய விவரங்களில், என்னுடைய முழுக் கவிதைகளினதும் தொகுதி “நீ இப்பொழுது இறங்கும் ஆறு”, 2000ஆம் ஆண்டு வெளியானது எனும் தகவல் இடம்பெற்றிருந்தது.

என்னுடைய முழுக் கவிதைகளையும் எப்போதாவது எழுதி முடிப் பேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இல்லை. “நீ இப்பொழுது இறங்கும் ஆறு” தொகுதி வெளியாகி நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு “மீண்டும் கடலுக்கு” எனும் இந்தத் தொகுதி வெளியாகிறது. இந்தத் தொகுதியில் உள்ள கவிதைகளில் ‘அஞ்ஞாத வாசம்’, ‘பொழுது சாய்ந்தது’ ஆகிய இரண்டு கவிதைகளையும் தவிர ஏனையவை 2002 - 2004 காலகட்டப் பகுதியில் எழுதப் பெற்றவை. ‘அஞ்ஞாத வாசம்’ 1980இல் எழுதப்பட்டு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் மன்ற இதழில் வெளியாகியிருந்தது. எனினும் அதனை இப்போது தான் தேடிக்கண்டு பிடிக்க முடிந்துள்ளது. ‘பொழுது சாய்ந்தது’ 1999இல் காலச்சுவடில் வெளியானது.

இந்தத் தொகுதியிலுள்ள கவிதைகளைத் திரும்ப வாசித்த போதும், இந்த முன்னுரையை எழுதுவதற்கு முன்பாக “நீ இப்பொழுது இறங்கும் ஆறு” தொகுதியிலுள்ள கவிதைகளை மீண்டும் படித்துப் பார்த்தபோதும் மனதில் எழுந்த சில சிந்தனைகளையும் உணர்வுகளையும் பகிர்ந்து கொள்வது பொருத்தமானது என்று தோன்றுகிறது.

முன்னைய பல கவிதைகள் இன்னும் முற்றுப் பெறாதவையாக எனக்குத் தோன்றுகின்றன. அந்த முற்றுப் பெறாமையின் சில தளத் தொடர்ச்சிகள் இந்தத் தொகுதியிலும் வேறு உருவிலும் வேறு உணர்வு நிலையிலும் இடைவிடாது தொடர்கின்றன எனவும் தோன்றுகிறது. தொடர்ந்து பெருகிக் கொண்டிருக்கும் ஊற்றின் பலவேறு கணங்களையும் முகங்களையும் சித்திரிக்க எத்தனிக்கும்

இடையறாத முயற்சிதான் இந்தக் கவிதைகள். அந்த வகையில் முடிவற்ற கவிதைச் சூழ்யின் முடிவற்ற ஒரு துளிதான் இந்தக் கவிதைத் தொகுப்பும். எவ்வகையான கழிவிரக்கமும் இன்றி முன்னெய கவிதைகளை வாசிக்க முடிந்தமையும் வாசித்து முடிந்த பிற்பாடும் எத்தகைய கழிவிரக்கமும் மேலெழாமையும் ஒரு புதிய அனுபவத்தைத் தருகின்றது.

தொகுப்புக்கான தலைப்பு என்ன என்று கண்ணன் கேட்டபோது ‘மீண்டும் கடலுக்கு’ என்று தெரிவித்தேன். “தண்ணீருக்கும் உங்களுக்கும் அப்படி என்ன உறவு” என்று ஒரு பெருஞ்சிரிப்புடன் கேட்டார் அவர். தண்ணீரும் கண்ணீரும் வெண்நீரும் செந்நீரும் வாழ்க்கையிலிருந்து விலகி ஓட மறுக்கின்றன என்பது ஒரு புன்சிரிப்புடன் மறுபடியும் நினைவில் எழுவதைத் தவிர்க்க முடியாமல் உள்ளது.

இந்த ஆண்டு என்னுடைய அம்மாவும் அம்மம்மாவும் இயற்கைச் சாவடைந்தார்கள். பல்கலைக்கழக வாழ்விலும் துவக்க கால அகதி கள் மறுவாழ்வு வேலைத் திட்டங்களிலும் ஒன்றாகப் பணியாற்றிய ஒரு நல்ல நண்பன் முரளியும் திடீரென நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்து விட்டார். அகால மரணங்களுக்கும் படுகொலைகளுக்கும் கடந்த பல ஆண்டுகளாக முகம் கொடுத்து அவற்றை எப்படி எதிர்கொள்வது என்பதற்கும் மௌலிகையிட்ட மனது இயற்கைச் சாவுகளைத் திடீரென எதிர்கொள்ள முடியாமல் தவித்த விசித்திர அனுபவம் எனக்கு மிகுந்த துன்பமாகவும் பெரிய கேள்வியாகவும் அமைந்தது. ‘இறப்பிற்காக என்னால் தரித்து நிற்க முடியாது’ என்று எமிலி டிக்கின்ஸன் எழுதியது நினைவுக்கு வந்தாலும் அந்த மனநிலை அவ்வளவு எளிதாக வசப்பட முடியும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அடுத்தது என்ன என்று தேடும் ஆர்வமும் வேட்கையுமே வாழ்க்கையைத் தக்க வைத்துக்கொள்ளப் போதுமானது என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

3. 12. 2004

சேரன்

கவிதைகளின் வரிசை

உச்சி	13
அறை	16
நிறம்	18
பேய் விழி	19
இரங்கல் பா	22
ஒன்பது நாட்கள்	24
கோடை காலத்தில் . . .	26
கோபத்துடன் கலவி செய்த அன்று	29
குயில் பாட்டு	31
பொறி	32
பொழுது சாய்ந்தது	35
மழைக் காட்டின் பெருமரம்	36
முகச்சவடு	38
சூழி	40
முத்தோன்	41
மூன்று தெருக்கள்	43
இந்தக் கவிதையை . . .	45
கொலைக் கலைஞர்	46
வேண்டாம்	50

அன்புள்ள அத்தான்	51
துண்டிக்கப்பட்ட காலின் கதை	55
செம்மனி	57
கண்ணாடி மழை	59
மச்சாள்	61
எரிமலைப் பயணம்	63
மாயன் நகரம்	65
பாணன் சதுக்கம்	67
காதலனும் குழந்தையும் - 1	70
அஞ்ஞாத வாசம்	78
நள்ளிரவுப் பூசை	80
ஆற்றங்கரையில்	83
கனவின் தடம்	85
நடுவெளி	87

○

1.12.2001

86

மாநாதாரம்

87

மாநாதாரம்

88

மாநாதாரம்

89

மாநாதாரம் மாநாதாரம்

90

மாநாதாரம் மாநாதாரம்

91

மாநாதாரம் மாநாதாரம்

92

மாநாதாரம்

• உச்சி

அனரை மனதுடன் காதலை முறித்து,

“போய் வா பெண் மகனே” எனத்

திருப்பி அனுப்பியவள்

இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு
திரும்பி வருகிறாள்

அவளது நீச்சல் குளத்தருகே

இரவும் வெள்ளிகளும் சூடிய ஆடைகள்

அவிழ்ந்து கொள்கின்றன

முலை வழுவிய முத்தம்

பிரசவக் கோடுகளில் தயக்கத்துடன் நகர்கிறது

ஒரு குழந்தைக்கு மூன்று கோடுகள்

என்ற கணிப்பில்

விரல்கள் தொடர்கின்றன

பேச்சற மூச்சு உயரும்

வயது ஏறிய பெரும் போகத்தில்

திளைத்துத் திரும்பினோம்

ஆண்டாண்டு காலக் கதை அவளிடம்

ஒரு கேள்வியாய் மிதந்தது:

கலவி உச்சத்திலிருந்து மெல்லக்

கீழிறங்கி வந்த பிற்பாடு

என்ன செய்வாய்?

ஒரு சிக்கெட்டைப் பற்ற வைக்கிறாள்

புகை கரைவது போலக் கரைகிறது துன்பம்

என்கிறாள் அவள்

முன்று யாமங்களும் ஒன்றாய்
அழுத்தியதான் பிரமையில்
தூங்கிப் போகிறான் இவன்.
முன்று முறை சூரியன் உதித்தாலும்
விழி திறவாத பெருந்தாக்கம் அது.

இறந்த காலத்தின் உள்ளாட்டகளை
அலசத் துவங்குகிறாள் அவள்
காலப் பெருஞ்சுமை வேண்டாமே
என்றாலும் கேளாள்.

குருதிக் கறை பழந்திருந்த ஆட்டயைத்
தற்செயலாகக் கண்டதிலிருந்து
விரகம் வடிந்து, சுக்கிலம் காய்ந்து போன
பழைய நண்பனின் கதையைப்
பத்தாவது முறையாகச் சொல்கிறாள்.

ஒரு துண்டு பீர்சாவும்
அரை மொட்டில் நோசாவும்
கொண்டு வா எங்கிறாள் இவன்

இன்னும் முடியவில்லை; இன்னும் விடியவில்லை
என்று போர்வையை வீசி எறிகிறாள்.
குளிருக்குத் தீயாகவும் தீக்குள் பனியாகவும்
இருக்கும் அவளுடைய உடம்புக்குள்
எப்போதும் அலையடித்துக் கொண்டிருக்கிறது

எஞ்சியிருந்த மதுவைக்
கடற்கரை மணலில் ஊற்றி விட்டுக்
கிண்ணத்தைக் கடலுள் வீசி எறிகிறாள் அவள்
கடல் சிவப்பாகிறது

அவளுடைய தோவின் கீழ் நானும்
என்னுடைய தோவின் கீழ் அவளும்
என மாறி விட்ட பிறகு
அவள் நிறம் குழம்பி விடுகிறது

சுருண்ட இருட் கூந்தல் பிரிந்து பறக்கப்
பரவச ஆவேசத்தில் மார்பில் அறைகிறாள் மற்றவள்
உயிர்த் தாண்டவம் குலையைப்

பொறி இழக்கிறது நெற்றி
குறுகித் துவள்கிறது குறி

எந்த அடையாளத்தையும்
விட்டுச் சென்று விடக் கூடாது
என்ற கவனத்தில்
உதிர்ந்த காதணிகளைத் தேடுகிறாள்

யார் பேரையாவது மாறி உச்சரித்து விடலாம்
என்ற அச்சத்தில்
இறுக முடிய வாயை

இன்னும் திறக்கவில்லை இவள்.

கைக் கெட்டும் தூரத்தில்தான்
துப்பாக்கி இருக்கிறது என்பதை
மீண்டும் உறுதிப்படுத்தி விட்டுத்
திரும்பிப் படுக்கிறாள் அவள்

அவள் ஆடையற்ற முதுகில்
என் முத்தத்தின் காயங்கள்

அவற்றைக் குணமாக்க
எந்தக் கானகத்திலும் மூவிளை இல்லை
எந்த வெளியிலும் மென்காற்று இல்லை
எந்த ஒலியிலும் சங்கீதம் இல்லை

இதுவோ அதுவோ எதுவோ
எனத் திகைத்து
இதுவா எனத் தெளிந்து
புதிதாய்ப் பிறந்த ஒரு பொழுதில்
கண் வெளுக்க, வாய் வெளுக்க
நிலம் பிளக்க உயிர் துடிக்க
உடல் வெடிக்க, முகம் வியர்க்க
நூறாவது முறையாகவும்
எழுதேன் எனக்கொரு கவிதை என்றவளே
என்னுடைய கவிதையையும்
தானே எழுதத் துவங்குகிறாள்.

○

மீண்டும் கடலுக்கு

15

•அறை

இப்போதுதான் விமான நிலையத்திலிருந்து
 திரும்பி வந்தேன்
 திறபட மறுக்கிறது நீ இருந்த அறை
 இரட்டைத் தாழ்ப்பாளை
 வெட்டித் திறக்கிறேன்
 முற்றாக மூடப்படாத யன்னல் ஊடாக
 முற்றாத குளிர்காலத்தின்
 ஒரு துளி காற்றை ஏற்கிறது நகரம்
 கண்களுக்குத் தெரியாமல்
 நினைவுகளும் உணர்வுகளும்
 குறுக்கும் மறுக்குமாக அறைக்குள்
 அந்தரத்தில் நிற்கின்றன
 நிலைக் கண்ணாடி அருகே
 அந்தப் பூச்சாடி இருந்தது
 கீழே உதிர்ந்திருந்த இதழ்களைக்
 காற்றுக்குக் கொடுத்தேன்
 போய் விட்டன
 விரிப்பு இல்லாமல் இருந்தது கட்டில்

வேகப் பெருக்குற்று
நேரக் கணக்கற்று
உயிர் உயிர் உயிர்க்க
எத்தனை தடவைதான் காதல் செய்திருப்போம்!

இந்த இடத்தில்தான்
இரவில் துவங்கி இரவில் முடிந்த
அழுர்வ நாள்களைக் கண்டோம்

பெருமுச்சையும் வியர்வையையும் உண்டு
பசியாறிக் கிடந்ததும்
இந்த இடத்தில்தான்

“போய் விட்டாள். அறையை எடுத்துக் கொள்”
என்று
திறப்பைக் கொடுத்து விட்டுப்
படி இறங்குகிறேன்
பிரிவும் வரவும் அடிக்கடி ஒன்று கலக்கும்
பஸ்கலைக் கழக விடுதியின்
நூற்றுக் கணக்கான அறைகளில் ஒன்றாக
அந்த அறை மாறி விடுகிறது
நிறங்களற்று.

○

மீண்டும் கடலுக்கு

17

நிறம்

பனி படர்ந்து உலர்ந்த பாதையில் எப்போதும் போல
 மங்கிய ஒளி தரும் தெருவிளக்கின் கீழ் குளிரில்
 விறைத்துச் சிவந்த மூக்கு நுனியும் சிழிந்து துவழும்
 மேல் மேலாடையும் அதன் மேல் அசிரத்தையுடன் ஒட்டப்
 பட்டிருந்த ஒரு சிறு கனடியத் தேசியக் கொடியும் அடர்ந்த
 நீண்ட பழுப்புத் தாடியில் நூற்றாண்டுகளாய்ச் சேர்ந்த
 அழுக்கும் கறையும் உறைந்த பியர் நுரையின் படிவும்
 தலையில் மழை பனி புயல் வெயில் எல்லாவற்றிலும்
 அடிப்பட்டுத் தோற்றம் சிதைந்த காட்டுப்பச்சை இராணுவத்
 தொப்பியும்
 கூனல் முதுகும் வளைந்த நகங்களும் நீண்டு நெளிந்து
 சிக்குண்ட மயிரும் எனச் சுருண்டு கிடந்து பாதி இருளும்
 பாதி வெறியுமாய் அடிக்கடி திறந்து மூடும் நீலக்
 கண்களுடன் கால் பணம் கேட்டு இரப்பவன் சில்லறை
 எறிபவர்க்கு நன்றி என்கிறான்
 எறிய மறுத்தேன்
 ‘Fuck you, Paki’
 என்று முகத்தைத் திருப்பினான்.

○

• பேய் விழி

கனவற்ற நெடுந்தாக்கத்திலிருந்து
விழித்தெழுந்தாள்:
மாலை மூன்று மணி

பாதி உலகம் தெரியும்

பணிய மறுத்த காதலனை
எட்டி உதைத்த போது
தவறி விழுந்த மதுக் கலசம்
காலடியில் தலை கீழாய்க் கிடக்கிறது

மூடி மூடி மறைத்தாலும்
வேரில் துளிர் விடும் நரை மயிருக்கு
ஒரு இளிவரல் சிரிப்பைப்
பரிசாகத் தருகிறாள்

கொட்டாவி விட்ட போது
திரைச் சேலை விலகிப் பறக்க
ஒனி நுழைகிறது
ஒரு நொடி

மறுபடி இருள்
அவன் பேய்விழி துலங்கும்
காலடி தளரும்
கைவிரல் நடுங்கும்

காலையிலிருந்து காத்துக் கிடந்த
அமைச்சர்களின் கைத்தொலைபேசிகள்
இறந்து போக
வெறுமையில் குழைகிறது
ஆலோசனை மண்டபம்

உத்திரவுக்காட்டுத் துர்வாச
நாநால்லாத்தெப்பும்
நிலை முறையு சொல்ல

இருக்கவும் முடியாது
பொறுமை இழந்து
விலகவும் முடியாத கையறு நிலை
ஏவல் சிறுக்கருக்கு அதுவே சொர்க்கம்
வருகிறாள்.
கிறக்கம் விலகி இருந்தாலும்
இருள் விலகாத விழியாள்
'அவன்டைய சேலைச் சரசரப்பில்
பூக்களும் நிலையிழந்தன'
எனப் பாடல் இசைத்தோர்
புலம் பெயர்ந்து ஒதுங்குகிறார்கள்

அவளைத் தேவதை என்றவர்களின்
வார்த்தைகள்
கழிவறையை நிறைக்கின்றன
அப்பனும் அம்மையும்
பாட்டனும் பூட்டியும் ஊட்டிய
வம்சாவழிச் செருக்குடன்
கொடுர அணிந்டைப் படையொலி எழுப்பும்
அவள் கால்களைத் தொடர்ந்து
கால்களை இழந்த படைத் தலைவன்
வருகிறான்

“உன்னால் முடியுமா?
கொன்றொழிப்பில் உச்சம் எட்டி னேன்!”

பேருஷநாளில் வாழ வாழவதோம்
கூறுவது முனிசிபல் திட்டங்களைப் படித்து வாணிகரி கூறுத்தோம்
அதன் முனிசிபல் நடவடிக்கை வாழ விட்டுவதோம் என்று வாணிகரி கூறுத்தோம்
பொருள்களை நடவடிக்கை வாணிகரி கூறுத்தோம்
பொருள்களை நடவடிக்கை வாணிகரி கூறுத்தோம் என்று வாணிகரி கூறுத்தோம்

என்ற அவள் வார்த்தைகளை
எதிர்க்க முடியாமல்
உள்ளாடைகளுக்குள் முகம் புதைக்கிறார்கள்
முன்னெய தலைவர்கள்

நாடும் வீடும் நாளிலம் அனைத்தும்
தன்னை மட்டுமே மாய அழகுடன்
பிரதிபலிக்கின்ற ஒரு பெரும் நிலைக் கண்ணாடி
எனகிற சித்தப் பிரமை
அவனுக்கு

முலை திருகி எறிய
எரிந்து விடும் நாடு
எனகிற அச்சத்தில்
கிழக்கிலும் வடக்கிலும் பெண்களின் முலைகளை
வெடி வைத்துத் தகர்த்து விடுகிறாள்
அவள்.

நைகச்சவையை அல்ல
குருதியையே திருப்பித் தரும் வரலாற்றின்
கொடுரோ நாயகி
சிரித்தால் தெறிப்பது அவலம்
விழித்தால் விளைவது துயரம்
நடந்தால் கிடைப்பது நரகம்!

○

இரங்கல் பா

வசந்தத்தைச் சொன்ன முதற் பறவையை
நான் கண்டதில்லை
(யார் கண்டார்கள்?)

இலையுதிர் காலத்தைக் கூட்டி வந்த
முதல் இலையையும் கண்டதில்லை
(காற்றோடு போயிற்றா?
ஆற்றோடு போயிற்றா?)

என்றாலும்
சொல்லாமல் வருகிறது இளங்குளிர்
பகல் குறுகப்
பொழுது படும் நேரம் விரைவில் இறங்குகிறது

அலைகள் உறங்க இலைகள் நிறம் மாற
பறவைகள் அற்ற வாவிக் கரையில்
திடீரென வீசிய ஒரு பெருங்காற்று
மரங்களை அம்மன்மாக்குகிறது

நீருக்கு முகம் திருப்பி
எதிர்ப்புறம் சாய்ந்து
தன் நீண்ட விரல்களால்
நிலத்தை வருடிக் கொண்டிருக்கும்
ஒரு மரத்தைக் கேட்டேன்:
நீரிடம் என்ன வெறுப்பு?

இந்த நன்னீர் முன்பு போல் அல்ல
இதன் முகத்தில் எனது நிழலைப் பார்க்கவே
அச்சம் எழுகிறது

ஆழந்த நீலமும் அடர்ந்த பச்சையும்
என
மாறி மாறித் துவங்கிய நாட்கள்
தொலைந்து விட்டன

பெருங்குளிரில் காற்று உறைந்தாலும்
உறைய மறுக்கிறது நீர்
அதன் உயிரில் நஞ்சு கலந்து கிடக்கின்றது

பறவைகள் நடந்து செல்ல எனப்
பெரிய இலை விரித்துப்
படர்ந்து கிடந்த கடல் தாமரைகள்
அழிந்து விட்டன

பொன் மீண்யும் நடசத்திரப் பூவையும்
நீலக்கால் ஆமையையும்
உப்புத் தின்றொழித்து விட்டது

இக் கரையிருந்து அக்கரை வரையும்
நீண்டு நீண்டு வெப்பக் குழாய்கள்
அடியில் ஒடுக்கின்றன
நீரின் உடலைக் கிழித்துப்

பனிப்பாறைகளைப் பின்து
அவை செய்து தருகின்ற பாதையில்

இரவு பகலற்றுப் பயணிக்கின்றன
பெருங் கப்பல்கள்

அவை பதிக்கும் எண்ணெய்த் தடங்களில்
வாவியின் உயிர் துடிக்கிறது

எல்லாம் முன்பு போல் அல்ல

நிச்சயமற்று, அச்சத்துடன்
நிலம் நோக்கித் திரும்புகிறேன்

அங்கேயும் பனிப் பாறையின் பயங்கரம்
என்கிறது மரம்

ஆற்றாமையுடன் தோல்வியறும்
இயற்கைக்கு நான் எழுதும் இரங்கல்பா:

பெருமரம்; ஒரு மரம்; தனி மரம்.

○

மீண்டும் கடலுக்கு

23

வடிவாக்கமுடைய முறை என்றால்கூபால்
நாட்டுத்தாங்க சொல்ல முறையைக் கூறினாலும் மாற்றால்
நாட்டுத்தாங்க கூறுகிறோம் என்று கீழே கூறுகிற முறை
நாட்டுத்தாங்க கூறுகிறது?

பின்றுகூறுகிற ஒரேபால் முறையைப்
கூறுவதே நாட்டுத்தாங்க கூறு என்ற பாலூரியின் கூறுகிற ஏற்பாடு
நாட்டுத்தாங்க கூறு தொலைவாடு முறை எட்டுக் கூறுகிற
நாட்டுத்தாங்க கூறு கூறுகிற முறை எட்டுக் கூறுகிற
நாட்டுத்தாங்க கூறு கூறுகிற முறை எட்டுக் கூறுகிற

வழங்கி பாலூரியின் முறையை கூறுகிற
நாட்டுத்தாங்க கூறு கூறுகிற முறையை கூறுகிற
நாட்டுத்தாங்க கூறு கூறுகிற முறையை கூறுகிற
நாட்டுத்தாங்க கூறு கூறுகிற முறையை கூறுகிற

ஓன்பது நாட்கள்

மொழி தெரியாத புதிய பட்டினத்துக்குப் பிரதை கூறுகிற முறை

பறந்தேன் அங்கு இருந்தது ஒரு நீலக் காற்று
அதன் மொழியின் இனிமையில்
குழைத்த பத்துப் பாடல்கள் ஏறிந்தேன்

கண்கள் இமைக்கவில்லை
நிலத்தைக் கால் தொடவில்லை
நடந்தேன் பறந்தேன்

பட்டினத்தின் மனிதர்களுக்கு
என் முகம் தெரியவில்லை
காற்றுக்கும் என் பாடல் பிடிபடவில்லை
எனினும்
கோபமும் மென்மையும்
பிணைப்பில் இணைய
ஊடல் சுழன்று எழும் வீச்சில்
என்னைத் தழுவிக் கொண்டது அது

ஒன்றியாக ஏனாலும்
ஈணாவிபவெ திருமிகால இரண்டாக
நூபம் சுடுமிகுத்து.

ஒன்றியாக ஏனாலும் மூலம் தூய்விட்டு
உடு என்னிட குடும்பேஷ்ட்டு இல்லாம்பாரி நூபம் அடங்கால
மூலம் சூப்பிய முகவாயில் சுந்தரே சுல்லியாகி சுந்தரே
நூபம் தூய்விட்டு பிரிவாகால தூய்வாக மூலம் அடங்கி
மூலம் அடங்கி சுந்தரே சுந்தரே மூலம் அடங்கி சுந்தரே
முதல் மூன்று நாட்களும் பகவில் அடங்கி தூய்வாக இரண்டாக
அடுத்த மூன்று நாட்களும் இரவில் இறுதி மூன்று நாட்களும் அடுத்த
இறுதி மூன்று நாட்களும் கண்ணீரில் என விதிக்கப் பட்டிருந்தது காதலுக்கு
நித்திய ஈரவிப்பிலும் சலிக்காத முத்தத்துடன் கால்களற்று
கால்களற்று எப்போதும் பறக்கும் பறவை நான் அவரோ
பட்டினத்தின் நவீன இடிபாடுகளிடையும் காலக் கிழவனின் முட்களிடையும் சிக்குண்ட காற்றின்
கூந்தல்.

○

கோடை காலத்தில்
கண்ணாடி அணிந்த பெண்ணை
முத்தமிடும் போது

முன்பொரு காலம்
கண்ணாடி அணிந்த பெண்களை முத்தமிடுவது பற்றி
நிறையக் கேள்விகள் இருந்தன
இக் கணம் இல்லை.

கோடைகாலக் கடற்கரையில்
காற்று விட்டு விட்டு மணல் அள்ளித் தூவும்
நடுப்பொழுதில்
கண்ணாடி அணிந்த ஒரு பெண்ணின் பெருங்கண்கள்
என்னை உள்விழுங்குகின்றன

வேட்கை முன் வரும் போது
பின் வாங்குவது மட்மை என்ற
உள்ளுணர்வுடன்
நிலை கெட்டு முன் நகர்கிறேன்

மூக்கு நுனி அளவில் முத்தத்துக்கான
இடைவெளி இருக்கும் போது

தலை
இடப்புறம் சாய்ந்ததா?
வலப்புறம் சரிந்ததா?

இன்று
மழை அநியாயம் செய்த ஒரு கோடையில்
ஒளி மிகுந்து வந்த நாட்களில் ஒன்று

கொந்துள் கணி செய்த

கூறுவது

ஒரு வளி முதலை விடுவது கூறுவது அதை எடுத்து விடுவது

போவது என்ற சொல் அதை விடுவதைப் பிரிவை கூறுவதும் கூறுவது கூறுவது என்றும் கூறுவது இதுவது

காடு திறந்தது

காடு விரிந்தது

புன்னகை எழுதிய முகங்களில்

கனிவும் துலங்கிற்று

மனலோரம்

புழுதி தூவிய மழலைச் சிறு பாதங்கள் கூட உடலிலீடு, மூடு நிலத்தையும் கடலையும் அளக்கின்றன கூட மூன்று மாதங்கள் நிறைவிள் வசீகரமும் குதூகலமும் கட்டுவது பொது நில கடலோரம்.

சாயா இள முலைகள் தாங்கி

மென்மையாகத் துடித்து

விரிந்து வழி தரும் இதழ்களை முத்தமிடும் போது

மூடப்படாமல் இருக்கும்

அவள் கண்களைப் பார்த்தேன்

கண்ணாடி ஊடாக

கண்ணாடியின் முன்

இன்னொரு கண்ணாடி

அவற்றில்

ஆயிரம் கோடி விம்பங்கள்

அதில் நான் எது?

நீ எது?

கண்ணாடி அனிந்த பெண்ணை
 முத்தமிடும் போது,
 எதிர்பாராமல்
 கால் மணவில் புதைந்துவிட
 முதல் முத்தத்தில்
 முற்றாகப் பிடிப்பாமல்
 மேல் உடு நழுவிற்று

திரை மறைவு இல்லை
 இருள் இல்லை
 நேற்று என்பது பற்றிய கேள்விகள் இல்லை
 நாளை பற்றிய ஆதங்கமும் இல்லை
 உடல் பினைய
 இன்று அவிழ்கிறது உறவு
 இறுக்கம் குலையக் கூந்தல் புரள்கிறது
 ஒளி துவட்டி எடுத்த
 உடலின் பின்புறம்

சுற்றுச் சூழலில் வெற்றுடம்புகளின்
 திருவிழா
 பால் பேதமற்று எல்லோரையும் அவ்வப்போது
 தோய்த்தெடுக்க
 உப்பு நீரில் ஒரு பெரும் அலை
 இரவு எழும் முன்பாக நாள் முடிந்தது

ஒரு காலத்தில்
 கண்ணாடி அனிந்த பெண்களை முத்தமிடுவது பற்றி
 நிறையக் கேள்விகள் இருந்தன
 இக்கணம் இல்லை.

○

கோபத்துடன் கலவி செய்த அன்று

ஓரு துளி மது முன்பு
ஓரு பிடி புகை பின்பு

கோபத்துடன் கலவி செய்த அன்று
வழைமக்கு மாறாகக் கொஞ்சம் ஒளி
எஞ்சி இருந்தது

அவனுடைய முகத்தில்
இரவும் பகலும் காலையும் மாலையும்
ஒளியும் நிழலும் மாறி மாறி
விழுந்து புரண்டன

குருதியும் தசையும் ஈரழும்
விலகிப்போன அந்தக் கணங்களில்
இருவருடைய எலும்புகளும்
பெரும் விவாதத்தில் ஈடுபட்டு
நொருங்கின

ஓரு மாறுதலுக்காகக்
கண்ணீர் படுக்கையை நனைத்தது
(யாருடையது?)

பாறையெனக் கிடந்த
பொழுதின் மீது ஓரு பெரு மூச்சு
உயிர் வீச்சின் சுவடு கூடக் கிடையாது
சொல்
தீப்பொறியாய் விழுந்தாலும்
நெருப்பெடுக்க மறுக்கிறது

கோபத்தில் நிறம் பெறும் கண்கள்
பொருள் பின்னியிராத நீண்ட மௌனத்தைப்
பரிசாகப் பெறுகின்றன.

தும்சி சிலக ஸ்பாந்தபாகரி

ஸ்ரீ

கோபத்தின் மறுபுறத்தில் காதல்
மெளனத்தின் உள்முகமும் காதல்
அது பொய்யா?
பொறுமையா? பொறுப்புனர்வா?
கேள்வியற்று

எல்லையில்லா விடுதலையின் நேசிப்பா?
தன் நிலை இழந்த அன்பின் சுடரா?
அன்றியும்
நிகழ்காலம் மட்டுமே
வாய்ப்பாய் அமைந்திருக்கும்
வினை அடியா?

பொய்களின் முடிவில் பிறப்பது தானே
நெஞ்சை உருக்கும் உறவின் நெருக்கம்
எனில்
மெய் எங்கே?

கோபத்துடன் கலவி செய்த அன்று
ஓரே நேரத்தில்
மரணம், தொலைவு, முடிவற்ற இன்பம்,
முடிவற்ற துயரம்
எல்லாவற்றுக்கும் நெருக்கமாக இருந்தோம்

அன்று
பொய் அழகாக இருந்தது
வெளிச்சலிடு மழைமுகிலிடம்
தோற்றுப் போனது
முடியாதவை, முடியாதவையாகவே தொடர
முத்தத்தில் கரைந்தது முகம்
மோனத்தில் அழிந்தது தவம்
கூட்டுக்குள் கிழிந்தது காதல்

○

வாரி கண்ட இடம் மாற்ற வாய்க்காலை புதுவூரை
கோரியிருப்பதை
காருவட்டியை.

நூல்பிளை ஆழங்குப் பிழை
நூல்பிளை சூழ்நிலை என்கிறதை படியும்
நூல்பிளை சூழ்நிலை என்கிறதை படியும்
நூல்பிளை சூழ்நிலை என்கிறதை படியும்
நூல்பிளை சூழ்நிலை என்கிறதை படியும்
நூல்பிளை சூழ்நிலை என்கிறதை படியும்

குயில் பாட்டு

காட்டில் ஒரு தீவு
தீவில் ஒரு மலை
மலையில் ஒரு பூ
பூவோடு பூ

வீட்டில் ஒரு தோணி
அலையில் அதன் துடுப்பு
ஆற்றங்கரை தூரம்
தூரமோ தூரம்

கூட்டில் ஒரு முட்டை
முட்டையோ முட்டை
யாருடைய முட்டை?
யாருடைய குஞ்சு?

காற்றிலொரு குயிலி
குரல் அறுந்த குயிலி
வேலிகளை மீறி
வேர்பரப்பும் குருவி

○

பொறி

ஓழங்கற்று அசையும் கைவிளக்கின்
 சடரிலிருந்து ஒரு
 பொறி
 தப்பிப் பறந்தது. அப்போது
 பழைய மழையின் ஈரம் உலராத வெறும்
 மண்ணில் விரிக்கப்பட்டிருந்த
 பண்யோலைத் தடுக்கில் புரண்டு உருண்ட
 மழைலை ஒன்றின்
 இமை வெட்டாத பார்வை ஒன்றே பிரியாவிடை தர
 எஞ்சி இருந்தது.

பொறிக்கு
 காட்டை எரித்து விடுகிற பெரிய கற்பனை
 எதுவும் கிடையாது.
 குழந்தைகளின் வயிற்றில் துடிக்கும் பசியின்
 கனலுக்குப் பெருங்காடு
 பலி தரட்டும்.

நொடிப்பொழுதில்
 அண்ட வெளிக்குள் புகுந்து ஈர்ப்பு விசைக்கு
 அப்பால்
 ஒரே பாதையில் சுற்றிச் சுற்றி வருகிற முடிவற்ற
 பயணம்
 பற்றிய ஆசைகள் அதற்கு இப்போதும்
 இல்லை.

இரு
 அதிகாலை மின்னலடித் தாக்குதலின் பிற்பாடு
 பொடிப்படக் கிடந்த படை முகாமில்
 வெடி படத் தவறிய எரி மருந்துப் பெட்டிகளின் மீது
 விழுந்து விடுவதற்கான சாத்தியம் நிறைய இருந்தும்

இப்பொறி
வழி தப்பி இடம் மாறித
தெறித்தலைய
விரும்பவில்லை.

முதற்போர் காற்றோடு அதற்கு
காற்றை வெல்ல நெருப்புப் பறவையைக் கேட்டது.

பறவை
தனது முப்பெரும் அலகுகளில் ஒன்றால்
பத்திரமாக எடுத்துச் சென்று
ஓயாமல்
பெருமழை பொழிந்து கொண்டிருக்கும்
நாடொன்றின் எல்லையில்
சேர்த்தது.
அதற்கு நூறாண்டுகள் கழிந்தன.

அங்கிருந்து
இடியும் மின்னலும் தலை கால், கால் தலை
என மாறி மாறிப் புரிந்த
சேர்க்கையில் பிறந்த ஒரு
யாளியின் நிழலோடு
சேர்ந்து மழை வெளியைக் கடக்கிறது.
இன்னும் நூறாண்டுகள் சென்றன.

இப்போது பனி வலயம்.
அங்கு இயற்கையை நம்ப முடியாது
அருவி உருகாது; இமைகள்
துடிக்காது.
பிறந்த மறு கணம் கீழிறங்கும் பாதையை
முடிவு செய்ய முன்பே
உறைந்து விடுகிறது கண்ணீர்.

தீர்மானம் கொடுக்கவேண்டும் தீர்மான கூடுதல் பிரபு நீண்ட வாய்க்காலம் கொண்டு வரும் போது

தீர்மானம் கொடுத்து அதற்குப் பிறகு, இயற்கை, பொறிச்சூல் மற்றும் மனத்தின் நிலைப்பாடு வெளியிடப்படுவது பொதுத்து மனம் குறைந்து விரும்பும் நிலைமை ஏற்படும் போது அதற்குப் பிறகு, இயற்கை, பொறிச்சூல் மற்றும் மனத்தின் நிலைப்பாடு வெளியிடப்படுவது பொதுத்து மனம் குறைந்து விரும்பும் நிலைமை ஏற்படும் போது அதற்குப் பிறகு, இயற்கை, பொறிச்சூல் மற்றும் மனத்தின் நிலைப்பாடு வெளியிடப்படுவது பொதுத்து மனம் குறைந்து விரும்பும் நிலைமை ஏற்படும் போது

தியின் வேட்கையையும் ஆற்றலையும் உள்ளுற உணர்ந்த ஆதிக் குடிகளிடம் சென்றது பொறி.

தங்கள் விரிந்த கைகளாலும் திறந்த மனங்களாலும் அதனைப் பேணினார்கள். எவ்வளவு ஆண்டுகள் என்பதற்குக் கணக்கில்லை.

பிறகு, ஒரு புதிய காலத்துக்கு வந்தது.

அப்போது அது எப்போதும் ஒளியாயும் நெருப்பாயும் பொறியாயும் இருந்தது.

○

பொழுது சாய்ந்தது

பொழுது சாய்ந்தது
 வயல் வெளிக்கு அப்பால்
 பொழுது சாய்ந்தது
 காட்டின நிழவிலே
 பொழுது சாய்ந்தது
 இன்னும் பொழியாத மழையின்
 கோபத்துக்குப் பின்னால்,
 மண்ணில் புரண்டிருக்கும் நூற்றுக் கணக்கான
 உடல்களின் மேல்,
 கரையில் ஒதுங்கிய துண்டிக்கப்பட்ட
 ஒரு காலின் மீது.
 பொழுது சாய்ந்தது
 இழப்பையும் துயரத்தையும்
 எங்கு குவிப்பது என்று தெரியாமல்
 கோள் அறைக்குள் பதுங்க ஒரு
 மூலையைத் தேடித் துடித்த சிறு பறவையின் ஒரு கல்வெட்டு
 ஒடிந்த இறக்கைகள் மீது
 எனது கண்ணீருக்குள் பொழுது சாய்ந்தது
 காலையில்
 தயங்கித் தயங்கி வந்து சொல்கிறார்கள்:
 உடல் கிடைக்கவில்லை.

○

மீண்டும் கடலுக்கு

35

• மழைக் காட்டின் பெருமரம்

கடலும் மலையும் மழைக்காடுகளும் சேர்ந்திருக்கும்
ஒரு அற்புத உலகத்தில்
மிக மென்மையான குளிரில்
தரையில் நிற்கிறேன்
என் காலடி சரம்

பெருக்கின் போது கடல் வந்து போன உயிர்ச்சவடுகள்
மணல் கோலங்களாகக் கிடக்கின்றன
இப்போதும் புதிதாக

மெல்ல மெல்லக் கடலை மூடிக் கொண்டு வருகிறது
ஒரு பெரும் புகார்
கடல் எது வானம் எது நிலம் எது
என்று தெரியாத
ஒரு மந்திரப் பொழுது பிறக்கிறது

அப்பொழுது வழி தெரியாமல் தத்தளிக்கப் போகும்
தோணிகளுக்குக் குரல் காட்டத்
துறைமுகச் சங்கு விட்டு விட்டு முழங்குகிறது

பெரும்புகார் இப்போது மலைகளையும்
மழைக் காடுகளையும் மூடுகிறது

கொலம்பளின் கோடரிக்கும் தப்பி
ஆயிரம் வருடங்களாக ஒங்கி நிற்கும்
இந்த நானூறு அடி உயரச் சீடார் மரத்தைப்
புகார் மூட முயல்கிற போது

யுத்தம் எழுமோ என்று தோன்றியது
ஆனால்

அனுபவம் புடமிட்ட நிறைவின் புன்சிரிப்புடன்
பெருமரம் புகாரைத் தழுவிக் கொள்கிறது
நான் கீழே நிற்கிறேன்

காடுகளின் உயிரைத் தன் வேரிலும்
காற்றின் ஆத்மாவைத் தன் முடியிலும்
சமந்து நிற்கிறது இப் பெருமரம்
வார்த்தைகள் இல்லாவிட்டாலும்
அதன் மூச்சில் இருக்கிறது
வரலாறுகளின் பேச்சு.

பொறுமையில் மலைகளையும் பூமியையும்
புறங்கண்ட பிற்பாடு
வெறி கொண்ட காற்றைச் சாடுவதற்கு
ஒரு சிறு கிளையை மட்டுமே வீசி ஏறிகிறது.
பெருமரம்

அதன் கீழ்
வெட்டரிவாஞ்சுடன் மானுடத்தின்
சிறுமை.

○

• முகச்சுவடு

முனி ஆலடியில்
முதலாவது படைமுகாம் எழுந்த போது
ஊரிலிருந்து முதல் இடம் பெயர்ந்து போனவை
மரத்தில் குடியிருந்த முனிகள்

தென் மேற்கே சென்று
அங்கிருந்தும் விரட்டப்பட்டுக்
கடலோரமாய் அலைந்து
வெளிகளுக்குள்ளும் ஓளிய இடமற்றுச்
சிதறி
கால் பதிக்கவும் ஆவி உயிர்க்கவும்
ஒரு முறிந்த மரக்கிளை கூட இல்லாமல்
மூன்று முறை பெருங்குரலெடுத்து அலறி விட்டு
அவை
ஒவ்வொன்றாகச் செத்து உதிர்ந்த போது
ஊரில்
நான்கு படைவீடுகள் எழுந்திருந்தன

இப்போது
நடு இரவிலும்
முனி ஆலடிச் சந்தியில் படைவீட்டின் மேல்
ஒரு பெரும் மின் குமிழ்

தொலைவிலும் கசியும்
அதன் சிறு ஓளியில்
துயிலாதிருக்கும் ஊர்
நிலையற்றுத் தவித்து
என்னைத் தூக்கி வெளியே வீசியது

மறுமொழியை எதிர் பார்க்காமல்
குறுக்கே விழுந்து கிடக்கும்
கேள்விகள் மீது நடந்து
கடலோரம் வருகிறேன்

நூல்கள்

மாருத்துவம் பாந்தி வாட்டுவது
மாலிரும்

ஈழாகில் செய்த அதிகார விளை

ஈழாகில் மொன்ற வாட்டு வாட்டுவது மாலிரும் வாட்டுவது

இரு கூறாகப் பிளந்து
விலகி வழிவிடுகிறது கடல்

அரை வழியில் கடல் மூட

ஆழத்துள் அமிழ்ந்து போனவர்களின் கதை

துயர் பனிப்புகாராய்

ஊரை மூடியிருந்தமையை உனரக்காட்டுவதுபீடு மாலி மாலும்

காலடி தயங்கும்

எனினும் காலமோ விரட்டும்

சென்று வருகிறேன் என்றோ

வென்று வருகிறேன் என்றோ

பிரகடனங்கள் அற்று முன் சென்று

ஒரு கண்ணாடிச் சுவரில் மோதிக்

குப்புற விழுகிறேன் இருட்டுப் பறவையாய்.

தூக்கி விட யாருமில்லை

துணைக்கு வரக் காற்றுமில்லை

இருள் விலகிப் போனாலும்

ஒளி வராத பனிப்பாலையில்

என் முகத்தின் சுவடுகள் பதிகின்றன

அவற்றின் கதை கேட்க

மலை உச்சிகளைப் போல

ஆயிரம் ஆண்டுகள் காத்திருப்பேன் நான்.

○

மீண்டும் கடலுக்கு

• சுழி

உண்மைதான்

உண்மையென ஒன்றுமில்லை

எல்லாமே பொய்ம்மையின் வேறு வேறு வடிவங்கள்
என்ற

உன் வார்த்தைகளின் ஆழத்திலும்

வரம்பற்ற சிந்தனையிலும்

வம்புற்ற கண்ணிலும்

வேற்று நிலங்களில் நிலை கெட்டலையும் வாழ்விலும்

மர்மங்கள் மாய வெறியுடன் சூடும் உன் முகத்தை

முத்தமிட நெருங்க முடியவில்லை

தள்ளி விடவும் விருப்பம் எனக்கில்லை

என்ற அவளின் குரலுக்கு

எதிரொலி இல்லை

பகவின் இருட் சுவருக்குள் ஒளிந்துகொண்டு

அவளின் தத்தளிப்பை

நிராதரவுடன் பார்த்துத் துவள்கிறேன்

நிறைவற்ற அஞ்பு

நீர்ச்சமியாய் இப்புறமும் அப்புறமும் சழல

நடுவில் இயல்பிழக்கிறேன்

இப்போது

காட்டுக்குப் போய்

ஒருமரமும் வெட்டாமல் திரும்பி வந்த தச்சன் போல்

பாதைக் கரையோரம்

பாறையின் மேல் குந்தி இருக்கிறேன்

○

சேரன்

• முத்தோன்

மரங்களற்ற பனிக் காட்டில்
தனித்தேன்

நகரத்தின் பெரும் அங்காடிகளில்
வாங்கிப் புனைந்த தடித்த காலணிக்குள்
பாதம் வெடிக்கிறது

குருதிக் காட்சியில் நிலை குலையும்
என் சித்தம் என்பதில்
பெருகும் அச்சத்துடன்
மிகுந்த தயக்கத்துடன்
என் காலடிகளைத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன்

அவையோ
மறுமொழி தெரியாத கேள்விகளைத்
தொடர்ந்தும் வீசிய வண்ணம் உள்ளன

முன்னே
பனிப்பாறைகள் அடர்ந்து
நீர் கண்ணாடி இழைகளாய்த் தூங்கும் வெளியோ
என்னை ஊடுருவு
துருவிச் செல்
வெளிப்படா இரகசியம் வெளிக்கும்
என்று உறுமுகிறது

மரங்களற்ற வெள்ளைப் பனிக் காட்டில்
தனித்தேன்

உயிர் பிழிந்து உருகிக் குரல் எழுப்பினாலும்
கேட்பவர் இல்லை

'பயந்த தனிவழிக்குத் துணையென'
எவ்வெழுத்தும் இல்லை.

திடீரென்று
என் எதிரே வருகிறான்
நரை படர்ந்த நீண்ட சூந்தவில்
பனிப் பூக்கள் சொரிந்திருக்க
கழுகின் இறகுகள் சூடி
முகத்திலும் மார்பிலும் வண்ணங்கள் தீட்டி
கையில் நெருப்புச் சட்டியுடன் வருகிறான்
அவன்: மூத்தோன்.

சிறு புகை மூட்டி
இறகுகளை அதில் தோய்த்து
என் பாதங்களை வருடுகிறான்
வலியும் குருதியும் விறைப்பும்
தொலைந்து போகின்றன

என் காலணிகளைத் தூர வீசி எறிகிறேன்
சினம் மிக்க உன்பாடல்களை ஏறி
அவை நெருப்பு மூட்டும்
அந்த நெருப்பில் நடந்து
இந்த வெளியை மீறு

என்று திரும்பி நடக்கிறான்
பனிக் காற்றில் அவனுடைய நீண்ட சூந்தல்
அலைகிறது
புன்னகையுடன் என் காலடியைத்
திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

○

• முன்று தெருக்கள்

கடவுளரும் பிசாசகளும் இணைந்த புரிந்த
இனப் படுகொலையின் ஒரு குருதித் துளி
பாலைப் பட்டினத்தின் ஒதுக்குப் புறத்தில்
தெறித்து வீழ்ந்தது

அந்தப் புள்ளியிலிருந்து
முன்று தெருக்கள் கிளை பிரிந்தன

ஓன்று தெற்கே போயிற்று
எவரும் திரும்பி வர முடியாத தெரு அது எனப்
போனவர்க்குத் தெரியாது
அவர் சாம்பலையும் காணோம்

இன்னொன்று மேற்கே போயிற்று
கடலும் காடுகளும் தாண்டி
இரவல் முகங்களுடன்
குளிர் காலத்து ஆறுகளின் குறுக்கே நடந்து
எல்லைக் காவலர்களின்
கொள்ளிக் கண்களுக்கும் தப்பி
இரவுப் பயணங்களில்
புதிய நாடுகளுக்குச் சென்றனர்

மீண்டும் கடலுக்கு

43

தீர்மானம்

நான் எல்லோ வாழினோ

நான் காட்டுவ நோடு காத்துவ

பொய்யே பூதை கொத்துவதோ

நான் போய்யே வோ

நக்குது வேலை.

நான் செய்யும் நான் செய்யும் நீது

நான் செய்யும் நான் செய்யும் நான் செய்யும் நீது

கறுப்பு முகங்களில் நான் செய்யும் நான் செய்யும் நீது

அவர்களுடைய வெள்ளை அநியாயம் படிந்தது.

திரும்பி வரும் கனவுகள்

தொலைந்து போக

வந்து சேர்ந்த வழியும் மறந்து போய்த்

திசை கெட்டது உலகம்

மூன்றாவது தெரு

கிழக்கே கானகத்துக்குப் போயிற்று

போனவர்கள் போர்க் குரலுடன் திரும்பி வந்தனர்

மூன்று தெருக்களிலிருந்தும்

மூன்று உலகங்கள் பிறந்தன

மூன்று உலகங்களிலிருந்தும்

முந்தூறு பார்வைகள் விரிந்தன

முந்தூறு பார்வைகளிலிருந்தும்

மூன்று கோடி முகங்கள்

○

சேரன்

44

இந்தக் கவிதையை
•எழுதி முடிக்க முடியாது

இந்தக் கவிதையை எழுதி முடிக்க முடியாது
இந்தப் பாடலை நிறைவு செய்ய முடியாது
இந்த வேட்கையைத் தீர்த்து விட முடியாது

எந்த நினைவும் அழிய மறுக்கிறது
எந்த நிலமும் விளைய மறுக்கிறது
எந்த முகமும் நிலைக்க மறுக்கிறது

உள்ளேயா வெளியேயா நான் எனத்
தெரியாவிட்டாலும்
கலைய மறுத்துத் தொடர்கிறது
எப்போதும் ஒரு கனவு

அலைவும் நிலையாமையும்
முடிவற்ற கவர்ச்சிக் கதிர்களை வீசுகின்றன
கசப்புச் சேர்ந்திராத தனிமையின் இனிமையை
மற்றவர்களுக்கும் ஊட்டு என்று
இந்தக் கவிதையை அன்றி
வேறு எதை நான் அனுப்ப?

○

மீண்டும் கடலுக்கு

45

கொலைக் கலைஞர்

யதையிலை கடுமிலி

நாய்வா க்ரஹ இலூ.

1.

மனிதர்களின் கைகளையும் கால்களையும்
தலைகளையும் துண்டித்துக் கொண்டிருந்த போது
இவனை முதன் முதலில் கண்டேன்

“என்ன செய்கிறாய்?” என்று அஸ்ரினேன்
பீதியில் முற்றாக வெளிவர மறுத்தது
என் குரல்.

“மிரளாதே. இந்த அழகிய உடல்களுக்குப்
பொருந்தாத உறுப்புக்கள் இவை.
புதியவற்றைப் பொருத்தவே
இவற்றைத் துண்டாடுகிறேன்
இப்போது தெரியாது என் ரூபம்
பொறுத்திரு ஒரு தலைமுறைக்கு
பிறக்கும் ஒரு புது அழகு”
என்று இவன் சொல்லி முடிக்கும் முன்பே
மனிதர்கள் வரிசையாக
இவனிடம் வருகிறார்கள்
இவன் துண்டாடுகிறான்

இவனது பெருவாளின் கூர்மை
பரிதிச் சுடரின் பொறிகளில் மோதிப்
பேரொளி கிளப்புகிறது

செல்லு குத்தா மநுகபாடு
 குத்துவிடும் கூடு பீ வழங்கிக் கூடாது பிள்ளை
 குத்துவிடுமாலும் வழங்கிக்கூடு
 பிழுக்குலைக்கூடுப் பிள்ளைக்கும்
 மநுகபாடு செல்லு
 குத்துக்கிருத சிடாக் கூடாது பிள்ளை
 குத்துக்கிருதி குத்து மநுகபாடு

இவனது கைவீச்சில் மனிதருக்கு வசப்படாத
 துரிதமும் நளினமும்
 பிரிப்பா முழுமையாய் இணைகின்றன

நெடுங்காட்டுள்
 நுனிவிரலில்
 நூறான்டு தவமிருந்து
 பெற்ற உடல்

பின்தெறியும் போதும் சாந்தம் குடியிருக்கும் குத்துக்குலமில்
 முகபாவும் அவனுக்கு
 நிகழ்கால அவலங்களுள் சிக்குண்டிராத
 ஒரு முனிவனின் மனோநிலை

இவனது இதயத்துள்
 சிலந்தி வலையாகப் படர்ந்திருக்கிறது

இவன் வெட்டியான் அல்லன்
 கொலைக் கலைஞர்

2.
 அவனுடைய முகம் இப்போது
 மறந்து போய்விட்டது எனக்கு
 அதில் எப்போதாவது கண்கள் இருந்த

ஞாபகமும் எனக்கு இல்லை
 சுவரொட்டிகளிலும் வீட்டின் வரவேற்புக்
 கூடங்களிலும் அலுவலகங்களில்
 அதிகாரிகளின் பழங்கதிரைகளுக்குப்
 பின் சுவரிலும்
 கம்பீரமாகக் காட்சி தருகின்றது
 அவன் முகம் என்று சொல்கிறார்கள்

ஆனால்
 என்ன அநியாயமோ தெரியாது
 நான் பார்க்கிற போதெல்லாம்
 அவனுடைய படத்தில் முகம்
 அழிந்து போகிறது

களங்கமற்ற மனதுடன்
 அவனுக்காகத் தன்னுடைய உயிரைத் தருகிற
 ஒவ்வொருவருக்கும்
 அவன் ஒரு சவப்பெட்டியைப் பரிசாகத் தருகிறான்

புதைத்த பிற்பாடு
 அசிங்கமான வண்ணங்களில்
 அவர்களுடைய முகங்களைத் தீட்டி
 மேற்குக் கரையிலும் காலாத் தெருமுனையிலும்
 காட்சிக்கு வைக்கிறார்கள்
 அவனது மெய்ச் சிடர்கள்

இறப்பு என்பது இன்னொரு உலகத்தின்
 புதுவாழ்வு என்ற கோலாகலம்

அச்சமும் அலங்காரமும் மேற்பூச்சும்
 கண்ணீரை அழித்து விடுகின்றன

இறப்பே அழகானது
இறப்பே இருப்பாயிற்று.

3.

இப்போது
புகழ் மிக்க வீரஞ் செறிந்த
இறப்பு
வாழ்க்கையை விடாப் பிடியாகத் தாக்குகிறது

தெருப் புழுதியில் வீசி எறியப்பட்ட
பழங்காகிதமாக வாழ்க்கை தோற்றுப் போகிறது
என்றாலும்

என்னை விட்டு விடுங்கள்
இறப்பு எல்லோருக்குமே
நிச்சயம் என்றாலும்

இறுதித்துவிவரை வாழ்வை ருசித்துக்
கடைசி ஆசையையும் மதுக் கிண்ணத்துள்
வார்த்து

இரும்புச் சுவர்களை ஊடறுத்துத்
தூதனுப்புகிற ஒரு “கோழை”யாய்
இருந்து விட்டுப் போகிறேன்

துண்டாடும் கொண்டாட்டத்தில்
எனது குரல் அமிழ்ந்து
போகாமல் தாங்கிச் செல்கிறது
ஒரு வண்ணத்துப் பூச்சி.

○

மீண்டும் கடலுக்கு

49

• வேண்டாம்

வேண்டாம்

கண்ணீரின் கறை படிந்த
என்பாதையில்
இனி எவரும் வர வேண்டாம்

நாலகத்துக்குச் செல்லும் வழியில்
மரத்தின் கீழ்
கனவுகளின் திரை மறைப்பில்
பிணைந்திருந்தவளையும்
புதைந்திருந்தவளையும் கண்டேன்

யாரெனத் தெரியாவிட்டாலும்
அவர்களைச் சூழ இருந்த அலைவீச்சில்
சித்தம் ஒரு மணித்துளி சிலிர்த்தாலும்

வேண்டாம்
காதல் வெளியில்
இலை உதிர் காலத்தின் ஏரிச்சலூட்டும் மழையும்
உதிர்ந்த முகங்களும்

வேண்டாம்
விழிப்பு.
நாலகங்களிலும் ஆவணக் காப்பகங்களிலும்
மாரி நெடுஞ் தூக்கத்துக்குப் போகிறேன்
எப்போதும் திருமேனி தீண்டாமல்
முட்போதும் மாலை என
முடிவற்ற ஒரு நாள்
துவங்குகிறது

•அன்புள்ள அத்தான்

1.

கோடை துவங்கவில்லை
பின்பனியின் குளிர்காற்றுச்
சாட்டையாய்ச் சாளரத்தின்
மென் திரையை அசைக்கிறது

நள்ளிரவு தாண்டியும் ஓடித்திரிகின்ற
சின்ன ரயில் சத்தத்தில்
கதவு நிலை அதிர்கிறது

தூக்கக் கலக்கம்.
திரும்பிப் படுக்கின்றேன்
தொலைபேசி விட்டு விட்டுத்
தொடர்ந்தும் ஒலிக்கிறது

என்ன இது திடீரன்று?

யார் இந்த நள்ளிரவில்
என்னை எழுப்புவது?

கூற்றுவனோ? வேற்றவனோ?
என் துயிலைக்குலைப்பதற்கென்றே
வேண்டுமென்று கூப்பிட்டு
விளையாட்டுக் காட்டுகின்ற நன்பர்களோ?
யார் எவரோ?

கண்கள் திறவாமல் கைநீட்டி மெல்லக்
குரல் காட்டுகின்றேன்
“அத்தான் இறந்து விட்டார்”
“என்ன?”

அதிர்ச்சியில் குரல் உறைய
வார்த்தை வரவில்லை

வினாத்திடல் ஈண்புமலை

2.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாய்ப்
பார்க்க முடிந்ததில்லை
நேரமும் தூரமும் காலமும் யுத்தமும்
வீசி எறிந்தவருள் நானும் ஒருவன் தான்

தொலைபேசிச் செய்தியிலும்
இறவாத நினைவிலுமே
உற்றம், உறவு, உதிரப் பிணைப்புக்கள்,
சுற்றம், அவை சூழ்ந்த தொடர்புகள்
மற்றும் எம் வீட்டு
முற்றம், அதன்பால் விரிகின்ற மூல்லைப் பூ
எல்லாம்.

இருக்கின்ற,
இறக்கின்ற,
அவைகின்ற
சேதி வரும்

கேட்டுக் கவலையுற்றுத் துன்புறுவோம்
பின்னர் வழைமைப்படி என்புருக்கும் பனிக்குளிரில்
இறங்கிப்
போய் விடுவோம் வேலைக்கு
பொழுதில்லை அழுவதற்கும்.

ஏழு கடலுக்கு அப்பால் இருந்தாலும்
அன்பால் இதயம் இறுக இணைந்தாலும்
போக்கும் வரவும்
புலம்பெயர்வில் முடிகிறதா?

எல்லா இழப்போடும்
இதுவுமொரு பேரிழப்பே
யார் இட்ட சாபம் இது எங்களுக்கு?

ஒத்தாக்கம்பட்ட வாசின் கோ

வெளுவதில்லை இல்லை
வாய்வு வேண்டிய நா நான் வேண்டு
வேண்டு நீா நா நா
இப்போது கூறுவினாக உட்டிரு
நோன் வாய்வு கூறுவின் குறையும்
நீா எட்டாக்கும் சீர்வாய்வு
நோன் மீா நா நீா
நீாப்பாய்த் தாராவரினையு

3. நீா பட்ட வாய்வின் காலை

அத்தான் என்றால் அவர்
அழகான கையெழுத்தே
எப்போதும் என் மன்தில்
உயிர்ப்பாய் நினைவில் எழும்
கையெழுத்து மட்டுமல்ல
அவர் குரலும் அழகுதான்
பாடுவதைப் பின்நாளில்
ஏனோ நிறுத்தி விட்டார்.

அப்போது நான் சிறுவன்
கொழும்பு வருவதென்றால்
கசப்புத்தான் எப்போதும்

அத்தான் தான் எங்களது வழிகாட்டி
அவரின் நேல்
பட்டினத்து வாழ்க்கைப்
பரிதவிப்புள் தொலைந்திருப்பேன்.

போட்டிகளில் வெற்றி பெற்றால்
பரிசு பெறக் கொழும்பு வர
அத்தான் தான் தேவை.

அவர் நினைவு எல்லாமே இனியன் தான்.
அவர் போல

பொன்னாடி அவர்களும்
பொதிக்க விரும்புகிறன
போதுப் புதும் காலம் ஏதனால்
ஏன் ஏற்குமால் தாழை காலம் என்று
போதுமல்ல சேந்தியாம்
இனாத கூவால்லீன்
காலம் கால, காலம் போதுமால்லது,
காலம் காலம் கோவர்ப்பும் கால, மாலங்கர காலக்கு
காலம் கால கிட்டு ஒரிக்குப்பிள்ளை காலம்பூ
காலம் காலமான கிட்டும் பூத்துக்கிழவை கால மஞ்சூப்பிள்ளை
காலம் காலமாகி கோபால்கிழ
4.
சென்ற வருடம்
துயரச் சடங்கொன்றில்
தற்செயலாய்ச் கண்டேன் அவரை
சிறு பொழுது.

கண்ணாடி ஒன்று பெரிதாய் இருந்தாலும்
தோற்றப் பொலிவில் பெரு மாற்றம்
இருக்கவில்லை.

அன்றே திரும்பிவிட்டார் யாழ்ப்பானம்
பின்னர் வந்து
சந்திப்பேன் என்று சொல்லியிருந்தாலும்
செல்லக் கிடைக்கவில்லை
அன்றைக்கு
இன்றைக்குச்
சொல்லற்று நிற்கின்றேன்
அத்தான்.

○

•துண்டிக்கப்பட்ட காலின் கதை

துண்டிக்கப்பட்ட காலின் கதையை எழுதுகிறேன்

மலைகளிலிருந்து இறங்கிப்
பாலை வெளியூடாக நகரம் நோக்கிச்
செல்கிற தெரு ஒன்று
இப்போது குற்றுயிராகக் கிடக்கிறது

போரின் வரலாறு குருதியில் குழைத்துத்
தூவி விட்டிருக்கிற சித்திரங்கள்
தெருவின் மீது துயர் தீராத
ஆவியாய்த் தொடர்கின்றன

காயம் பட்ட மரங்களின் கண்ணீர்
உதவி தர வந்த வெளிநாட்டாரின்
வாகனங்கள் விட்டுச் செல்கிற
தடங்களின் மீது படிகிறது

உரிமை கோரப்படாத உடலை
அசிரத்தையுடன் மூடும்
பின் அறைப்பணியாளனைப் போல

புழுதி கண்ணீரை மூடுகிறது
படை எடுப்புகளால் துவண்டாலும்
தெரு இருக்கிறது.

கண்டேன்.

தெரு
வழி பிரியும் சந்தியொன்றில்
பாது உடைந்திருந்த வழி காட்டிக் கல் ஒன்றை

அதன் மீது
குந்தி இருந்தது ஒரு மன்றை ஒடு.
நீரற்ற நெடுந் தெருவில்
தாகம் பெருக்கெடுக்கக்
காட்டின் உயிர் நாடியை நோக்கித்
திரும்பிய போது

கண்டேன்:

பாலை மரத்தின் கீழ்த்
துண்டிக்கப்பட்ட கால் ஒன்றை.

எவ்வித முறைப்பாடுகளுமற்றுக் கிடந்த
அந்தக் காலிலிருந்து
ஆயிரம் கதைகள் எழுந்து
காடுகளை நிறைத்தன.

நினைவறியாப் பொழுதொன்றில் காடுகள்
உருவான போது
அவற்றுடன் கூடப் பிறந்த
மாயத் தோற்றங்களையும் ஐதீகங்களையும்
இந்தக் கதைகள்
இப்போது இடம் பெயர்த்து விட்டன.

இடம்பெயர்ந்த மாயக்கதைகளும் ஐதீகங்களுமோ
புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில்
தமிழர் கோவில்களிலும் வாழ்க்கைக் கோலங்களிலும்
பாவச் சின்னங்களாகத்
தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன

அவற்றின் கீழ்
இருட்டறைகளில் கழிவிரக்கமும்
தொலைவு தரும் பொறுப்பின்மையும் படர
உலவி வரும் நடைப் பினங்களைக்
கண்டேன்.

கண்டேன்

வலி, வீரம், துன்பம், கொடுமை,
ஆற்றாமை - எல்லாவற்றினதும்
தாங்கு நிலமாக இருந்த காட்டில்
துண்டிக்கப்பட்ட கால் ஒன்றை.

கண்டேன்

எனது கனவின் கல்லறைகள் மீது
தனது கதைகளை
மென்னமாக ஏறிந்து கொண்டேயிருக்கும்
துண்டிக்கப்பட்ட கால் ஒன்றை.

○

செம்மணி

சாவும் வாழ்வும் நிறைந்திருந்த பெருந்தெருவில்
திரும்பி வந்தது காற்று

பாலத்தைத் தாண்டியதும்
சற்றே தயங்கியது

பாலத்தின் கீழ் ஒளியில் மினுங்கும் நீர்
நீலமாகவும் பச்சையாகவும் சிவப்பாகவும்
இருந்த நாள்களை இந்தக் காற்று அறியும்

இரக்கமில்லாமல் கடல்நீர் ஏரி மீது
மழை பொழிந்த இரவில்
பீதியும் பெரும் பயமும் விரட்டிய கொடு நடையில்
தாயின் கால் சோர
நீரில் தவறி விழுந்தது குழந்தை

தாத்தாவைத் தாங்கி வந்த கட்டிலே பாடையாக
மழை விட்டும் சரக்காற்று ஓயாத சிறு பொழுதில்
தெருவோரமே சுடலையாகிற்று.

எல்லோரும் கடந்து சென்ற பிற்பாடும்
கிராமங்களை நிறைக்கிறது நாயின் ஒலம்

நூறாயிரம் கதைகளைச் சுமந்து
உரம்பெற்றது பாலம்

பாலத்தின் அப்புறம்
சேற்றின் கீழ்ப் புதையுண்டிருந்தவர்களின்
மன்னை ஒடுக்கனும் எலும்புகளும்
இறகு முளைத்துப் பறந்த பொய்யரைகள்
வெளியை நிறைக்கின்றன

என்றாலும்
இப்போது
வெய்யில் பொன் உருக்குகிற மாலை

வாய்மை முறைகளை கூட
 அன்றை கொண்ட வாய்மை
 வாய்மை முறையினால் வாய்மை
 அதை வாய்மை தோற்று
 ஆகிய வாய்மை முறையிலேபுடை அதை விட்டுவிட முறையை முறை
 எல்லோடு விட்டுவிட விட்டுவிட விட்டுவிட
 எல்லாம் தகர்ந்திருந்தாலும் வாய்மை விட்டுவிட விட்டுவிட விட்டுவிட
 வெளி அப்படியேயிருக்கிறது வாய்மை முறையை முறையை
 என்கிற தோற்ற மயக்கம் வாய்மை விட்டுவிட விட்டுவிட
 கைவிலங்குகளுடன் வரும் சமாதானத் தேவதையின் விஷ்ணு
 ஒரு காலடியிலே மறைகிறது வெளி விஷ்ணு விஷ்ணு விஷ்ணு
 வெளியில் எழுகின்றது விஷ்ணு விஷ்ணு விஷ்ணு விஷ்ணு
 கடற்கரையை வேலிபோட்டுக் காவல் இருப்பவனின்
 புன்முறுவல் தாங்கிய முகம்
 அந்த முகத்தருகே
 காற்றையும் நீரையும் காக்கு விற்கப் பெருந்தி சொரிந்து
 நிலத்தையும் வளத்தையும் விழுங்குகின்ற
 இன்னொரு பிசாச முகத்தையும் கண்டேன்
 பனையளவு உயரத்தில் திடீரென முளைக்கின்றன
 முகங்கள் விளம்பரப் பலகைகளாக
 செம்மணியை மூடியது
 செல்லிபோன்
 நூராயிரம் கதைகளைச் சுமந்து
 உரம்பெற்ற பாலத்தை
 இப்போது
 உடைத்து விடுகிறது ஒரு கண்ணீர்த் துளி.

○

கண்ணாடி மனை

திருப்பங்களற்று நெடுந்தூரம் நீணம்
தெருவின் இரு முனைகளையும்
பேய் அறைந்த அச்சம்
இறுக மூடியிருக்கிறது

எதுவும் நுழையா இரும்புப் போர்வை
அதற்கு மேலே

தெளிவான மொழியில்
சிறப்பு ஆணைகள் தரப்படுகின்றன

பிற்பாடு
எழுத்துப் பிழையற்ற பெயர்ப் பட்டியல்களைக்
கைகளில் தாங்கி
சீரான நடை சீரான உடையில்
ஒரு சீரான அழிவு
அகலக் காலடி எடுத்து வைக்கிறது

தெருவின் இரண்டு பக்கமும்
யன்னல்களும் கதவுகளும் உடைந்து வீழ்கின்றன
கனவு தடம்புரள்
விழித்து அலறியவர்கள் மீது
சவர் இடிந்து சரிகின்றது
நொருங்கிய கண்ணாடி மழை எழுப்பும் ஓலம்
காதுகேளாத பெரும் சங்கீதக்காரனின்
இசைக் கோர்வைகளைக்
குலைத்துப் போடுகையில்

திருப்பங்களற்ற தெரு
நீண்டு, நீண்டு
இப்போது ரயில் பாதையாகின்றது:
முகாம்களுக்குச் செல்லும் ஒருவழிப்பாதை

வூதை தாவாங்கை

அதில்

நேரகாலமற்று விசித்திரமான அவல ஒலியுடன்
விரைகின்றன ரயில்கள்

இருஞும் பகலும் வெளியும் நிலவும்
காடும் கடந்து போவதை அறியாமல்
மூடப்பட்ட பெட்டிகளுள்
நெரிபடுகின்ற மனிதர்களின் கணகள்
மெல்ல மெல்ல ஒளியிழக்கின்றன

முதலில் சென்ற ரயிலில்
அடைப்பட்டிருந்தவர்களுக்கு
என்ன நடந்தது என்று தெரியாது
ஆனால்
முகாமுக்குச் சென்ற கடைசி ரயிலில்
குழந்தைகள் மட்டுமே இருந்தனர்
அவர்களிடமும் குரல் எஞ்சவில்லை

எஞ்சியவை

நெருப்புக்காளவாய்க்குத் தப்பிய கொஞ்சம் பொம்மைகள்
கொத்துக் கொத்தாய் தலைமுடி
வாயிலோன் களவாட மறந்த தங்கப் பல்
எரிய மறுத்த ஒரு புகைப்படம்
நொருங்கிய கண்ணாடித்துண்டுகளின் கீழ்
இரவில்
காற்றில் அலையாத சாம்பல்
இறந்தாலும்
மூடமறுத்த இரண்டு கணகள்.

○

• மச்சாள்

ஒன்பது ஆண்டுகளில்
 ஆறுமுறை அலைந்து உழன்ற கதையை
 மச்சாள் சொல்லும்போது
 அவளுடைய முகத்தில்
 மேலதிகமாகச் சுருக்கங்கள் சரிகின்றன

 ஒற்றை மின்விளக்கு
 இருட்டை மேலும் இருட்டாக்குகிறது
 இறந்தவரின் தலைப்புறம்
 ஏற்றிய தீபமென
 இழப்பு எப்போதும் இருக்கிறது

 அவளுடைய வார்த்தைகளுக்கிடையில்
 விம்மல் இல்லை என்றாலும்
 துயரம் இறுகி இருக்கிறது

 சுற்றி வளைப்புகளுக்குத் தப்பி
 இரவிரவாய் ஒளித்தோடிய நாட்களில்
 அடிக்கடி அடைக்கலம் தந்த
 பழைய நினைவுகள் கிளர
 வெளிவாசலை இடையிடை திரும்பிப் பார்க்கிறாள்
 பின்புறக் கதவையும் திறந்து வைக்கிறாள்

 வாலிபர்களாக மாறிவிட்டிருந்த
 அவளுடைய குழந்தைகள் சிரிக்கிறபோது
 நொடிப்பொழுதில் பாற்கடல் உருவாகின்றது

 கோவிலுக்கு எதிரே நீண்டு
 கடலோரம் செல்லும்
 தெருவில் இருந்தது அவளுடைய வீடு
 அந்த இடத்தில் இப்போது

எந்த அடையாளமும் இல்லை
உயர்பாதுகாப்பு வலயத்துள்
படையாட்கள் கூடவர
காலையிலே போய்ப்பார்த்தோம்

முடி சீவப்பட்டாலும்
இன்னும் முறிந்து விழாமல் இருக்கும்
பணமரங்களின் பொந்துகளில்
ஒரு கிளிகூட இல்லை

மேனி கிழியத் துண்டாடப்பட்டு
கிடந்த நிலங்களில்
எவ்விதப் பிடிப்புமற்று
ஆயுதங்களுடன் குந்தியிருக்கிறார்கள் உறவற்றவர்கள்

நேற்றுப் பெயர்ந்த சோளகம்
புழுதி தூவிச்செல்ல
வெஞ்சினத்துடன் வெய்யில் சுட்டெடரிக்க
இடிபாடுகளுடாக திரும்பி நடக்கின்றோம்

தலையற்ற நிழல்களே எம்மைத் தொடர்கின்றன

துடைக்கத் துடைக்கப் பெருவிவரும்
கண்ணீரில் நனைந்த மச்சாளின் சேலைத்தலைப்பு
உலர அதிக நேரம் எடுக்காது

மனிதர்களுக்காக மட்டுமன்றி
மரம் செடி கொடிகள் வீடுகளுக்காகவும்
நேசம் நிறைந்து நெஞ்சு நெகிழ்கின்ற
எங்களுடைய காலம்
மானிடத்தின் வீச்சை அதிகரிக்கின்றது.

○

•எரிமலைப் பயணம்

பெரு நிலத்துடன் பொருதிச் சலித்த
கடல்
ஒடுங்கி, வளைகுடாவாய் மாறிற்று.

அதன் கரை
மணலாய் விரிந்து மலைகளாய் உயர்ந்து
பெரு மலைத் தொடராய்
இரு பெருங் கண்டங்களின்
மேற்குப் புறமாய்
நெளிந்து
வளைந்து பரந்து
திரும்பி உயர்ந்து தொடர்கிறது.

வடமுனை மீது யுகம் யுகமாய்
பனி கவிந்திருப்பினும்
தென்புறமாக
தன் ஒளி உடல் நீட்டி
நெடுங் கரங்களை மரங்கள் மேல் பரப்பி
மதியத் தூக்கத்தில் ஆழந்திருக்கிறான்
சூரியன்.
அவன் காலடியின் கீழ்
பெயரறியாத பறவைகள்
கூடிக் களித்து மூழ்கி எழுந்து
பறந்து போக
பின் தொடர்கிறேன்

எரியா மலையிலிருந்து
எரிமலைக்குப் போகும்
ஒரு ஓற்றையடிப் பாதை
அதை வழி மறித்து
ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாகக்
குன்றுகள்

நூலாயப் ப்ரதைவரிசூ

வெளியெங்கும் வெயில் எரித்தாலும்
அவற்றை மூடியிருந்த காடுகளுக்குள்
தொடர்ந்தும் மழை.

சரக் காட்டுக்குள் இடைவழியில் தங்க
ஒரு குடிசையைக் கண்டேன்.
பகலில் வண்ணத்துப் பூச்சிகளும்
இரவில் மலை நண்டுகளும்
காவல் இருக்க
இரண்டு நாள் கழிந்தன
தொடர்ந்து நடக்கிறேன்.

குளிர்ந்து போன எரிமலைக் குழம்பிலிருந்து
உடைத்து எடுத்த பாறைகள் பதித்த
சிறு சிறு பாதைகள்
குறுக்கும் மறுக்குமாய் வந்து சென்றன.

தொலைதூர எரிமலைக்கு
இப்போது தாகம் இல்லை
உச்சி குளிர்ந்து கிடந்தாலும்
புகை கசிகிறது.

மலை அடிவாரத்தில்
போர்க் கடவுளின் கோபம் மறைந்து கிடக்கிறது

காவு கொடுக்க
ஒற்றைத் தனிப்பாறை இருந்தாலும்
குருதிச் சுவடு இல்லை
கிழிந்து போன அமெரிக்கக் கொடி
தூங்கிக் கிடக்கும் கடவுளின் மேல்
பறப்பதைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்புகிறேன்.

○

•மாயன் நகரம்

போர் வாள் துடைத்த
மென் சிறு கூறை
கழுவிய நீரைக் கடலுள் ஏறிந்தாள்

கடலோ, மலைபடு கடல்
அதன் நீலமும் குருதியின் சிவப்பும்
நூலிழை இழையென இழைந்து
காமம் துலங்கிய இரவைப் போர்த்திய
மென் திரையாயிற்று

முங்கில்கள் சரிந்து கிடந்த
குன்றின் அடிவாரத்தில்
இனபம் துளிர்த்துக் காயம் பட்ட
அவன் தோள் கிடந்தது

கீழே
வானம் பார்த்து மயங்கிய விழியுடன்
அவன் முகம்

காற்றை ஊடுருவிச் சென்ற
அம்புகளைக் காணவில்லை

நிலவு நெய்தலில் கரைந்தது

மாய நகரம்
மாயன் நகரம்

மூலைக்கு மூலை நாக பாம்பின்
சிலைகள் இருந்தன

நேற்றும் முன்னரும் அதற்கு முன்னரும்
உதிர்ந்த செம்பருத்திப் பூக்கள்
பாதையை நிறைத்தன

பொன்முடிக் குருவிகளின் பாடல் முடிய
சில் வண்டுகளின் நிரவல் தொடர்ந்தது
அவன் கண்விழித்த போது
நகரில் தீ.

போரும் மழையுமே கடவுளராய்த் துலங்கிய
மாயன் நகரத்தை
கடல் கொள்ளவில்லை
கடலோடி எரியுடினான்

மலை முகடுகளிலும் கடலோரத்திலும்
அவன் எழுப்பிய ஆயிரக் கணக்கான சிலுவைகளில்
முன்று நூற்றாண்டுகள்
தொடர்ந்து அறையப்பட்டனர்
கறுப்பு நிறத்தில் கோடிக்கணக்கான ஏசுக்கள்

புதிய காலம் என்றனர்
ஆனால் கனவு அழிந்தது
மொழியும் அழிந்தது
குருதி சமந்த கடலோ
எல்லோரையும் தாங்கியபடி
வெட்கத்துடன் அடங்கிச் சிறுக்கிறது.

○

● பாணன் சதுக்கம்

பாணன் சதுக்கத்தின் மீது
திடீரென மழை பொழிந்தது

பின் மாலை

பாட்டிலும் கூத்திலும் பருசிய மதுவிலும்
மயங்கிக் கிடந்ததில்
இருள் அடர்ந்து கிடந்த மேகங்களை
யாருமே கண்டு கொள்ளவில்லை

பாணர்களின் தொப்பிகளைக்
காற்று அடித்துச் சென்றது
அவர்களுடைய இறுக்கமான கறுப்பு ஆடைகள்
சரத்தில்
உடலோடு ஒட்டிக் கொள்கின்றன

பாதி போதையும்
பாதி போகமுமாய்
சிவந்த கண்களுடன்
திறந்த இதயத்துடன்
எல்லோரும் சதுக்கத்தின் உணவகங்களுக்குள்
புகுந்து கொள்கின்றனர்

அங்கும்
பாடலும் ஆடலும் கூடலும் என்று
இரவு மலர்கின்றது
ஒவ்வொருவருக்கும் மூன்று பாணர்களென
எல்லா இடமும் களிப்பும் கூத்தும்
மங்கிய ஒளியில்
உணவகம் மூழ்கும்

பெருமுலைச் சிறுமாதர்
பரிமாறிய மதுவில்
மீசை நனெந்து சரிந்து கிடந்தவனின் முன்னால்
மூன்று பாணர்கள்
பாடல் இசைத்தனர்:

மீண்டும் கடலுக்கு

67

பாடாதவனையும் ஆடாதவனையும்
ஆண்மையற்றவன் என்று சொல்கிறாள்
எங்கள் கடவுள்
மழையின் கடவுள்

கின்னரமும் பெருயாழும் சிறுபறையும்
இசை முழங்கச்
சிறு குரலும் பெருங்குரலும்
மாறி மாறி அலை எழுப்பப்
பாடுகிறான் இன்னொருவன்

இடுப்புக்குக் கீழே என் துப்பாக்கி
அதில் வெடி மருந்து இல்லை
பாலும் தேனும் பருகக் கிடைக்கும்
வருவாயாடி பெண்ணே

போடா என்று சொல்லிச் சிரித்துச்
சில்லறைக் காசை
அவன் மீது தாவுகிறாள் ஒருத்தி

அவனோ திருப்பித் திருப்பி
பாடலைப் பாடிச்
சமுன்று சமுன்று ஆடுகிறான்

மதுவில் நனைந்த ஆடையைக் கழற்றத்
தனியிடம் தேவையா உனக்கு?
சதுக்கத்தின் நடுவில் கழற்றி வீச
தங்கக் காசால் உன்னை மறைப்பேன்

கூட்டம் எழுந்து கூட இசைக்கிறது
கூட்டுக் களியில் சதுக்கம் குலுங்குகிறது

சிறிது மதுவும் நிறைந்த களிப்பும்
என்னைக் காற்றில் ஏற்நீதன

மாயன் நிறழும்
வெள்ளையன் மொழியும்
அடர்ந்த கறுப்புத் தாடியும் கூடி வந்த
ஒருவனைக் கண்டேன்

என

மழையில் நனைந்த தன் பாடவின் மீது
நடந்து

என்னருகே வருகிறாள் அவள். அவள்
விழி எறியும் ஒவ்வொரு கணைக்கும்
பதில் தந்தாலும்
திரும்பிப் போகும் கடல் அலை போல
பின் வாங்குகிறேன்

மூன்று குவளை மதுவை முடித்தேன்
இரண்டு குவளையை அவளிடம் தருகிறேன்
முலைக் காம்பை மறைத்த
ஒரு பெரும் மச்சத்தை எனக்குக் காட்டுகிறாள்

மழை பொழிந்தாலும்
நீர் பெருகாத இரவு

நாகதாளிப் பூவை மார்புக் கச்சையில்
சூடியிருந்த
அவளைக் கூடினேன்

பாணன் சதுக்கத்தில்
திமிரென மழை பொழிந்தது

எனினும்
இரவு எப்போதும் போல
இளமையாய் விழித்தெழுகிறது

பாணன் சதுக்கத்தின்
பரவசக் கோலங்களில்
பெண்கள் அரசிகளாகவும் அடிமைகளாகவும்
மாறி மாறி உருவேந்துகிறார்கள்

பாணன் சதுக்கத்தை
பாவம் சூழ்ந்த நிலமெனசாபமிட்ட தேவாலயத்தின்
உச்சி விளக்கு அணைகிறது

மழை ஒலி அடங்க
இசை ஒலி மறுபடியும்
சதுக்கத்தை நிறைக்கிறது.

○

மீண்டும் கடலுக்கு

69

காதலனும் குழந்தையும் - 1

1. கூட்டம் முடிந்த பிற்பாடு
ஒரு கிண்ணம் மது அருந்துவோம்
என அவள் சொல்ல
சென்றோம்:

அவன், அவள், நான், இவன்
கூட
இன்னும் ஒரு அவள்

அரங்கத்தில் பேசியபோது சடர்விட்ட
தன்னம்பிக்கை ஒளியும்
உறுதியின் குரலும்
அறியாமையைக் கணைகளாய் வீசிய
கேள்வியாளர்கள் மீது
பொறுமை இழந்து ஏறிந்த
கோபக்கணலும் மறைந்து போக
தயக்கத்துடன் காலடி பெயர்த்து
என்னருகே நடந்து வருபவனை
பார்க்கிறேன்
அவனுக்குத் தெரியாமல்.

2.

ஐரிஷ் மதுச்சாலையில்
தமிழ்ப் பணியாளன் பரிமாறிய மதுவில்
மூன்று மிடறுகள் உள்ளிறங்க
குளிர் பறந்தது
கதை தொடர்ந்தது

கூடு விரிந்த கடந்த காலத்தின்
குருதிப் பதிவுகளும்
உயிர்க் கொடி நடுங்க
வீசிய பெருஞ்சுறையில்
அவைந்து உழன்று
கானகங்களைக் கடந்த நினைவுகளும்
சொல்லாடலாய்ப் பற்றிக்கொள்கின்றன

பணிவிலும் பண்பிலும் தோய்ந்து
வெளிவரும் அவன் மொழியில்
அறிவின் மெருகும்
சல்லாபத்தின் ஈரப்பு விசையும்
கத்தி முனையின் மேல்
மாறி மாறி ஆடல் புரிந்ததை
மெல்ல மெல்ல உணர்கிறேன்

போர் துவங்குகிறது.

3.

ந்

பாம்பா?

புலியா?

பறவையா?

அடர்ந்த தாடியும்
 நீண்ட மூக்கும்
 கலங்கிய விழிகளும்
 ஒன்று சேர்ந்திருக்கும்
 விசித்திரப் புரட்சியாளர்களிடம்
 முதல் கணத்திலேயே
 தன்னை இழக்கத் தயாராக இருப்பவள்
 முன்னே இருந்தாள்

அவளுடைய
 பெருவிழிச் சிறுபோதைக் குறுகுறுப்பு
 ஒற்றர்களின் கவனம் நிறைந்த
 கடைக்கண்ணாகவும்
 போட்டியாளர்களின் பொறாமை மிகுந்த
 பார்வையாகவும்
 என்னையும் அவனையும்
 துழாவித் திரும்பித் துழாவிச்
 செல்கிறது

இல்லை

இம்முறை இவளிடம் தோற்பதாக
 இல்லை

என்ற முடிவுடன்
 சிக்கெரட் ஒன்றைப் பற்ற வைக்கிறேன்
 சொல்லால் உடலால்

வரி
வாய்க் கூறுதலை வெளியோ
பூங்காலை வாய்வாரை வானியோ

ஒலியோடு அத்தோம்
ஒலுக்கும் மின்காலோம்
மின்கால பார்த்த
நீண்டம் இரு வாய்விலையோ, ஒரு வாய்வாரை சாலையோ

நீண்டமோ வாய்விலையோ... கால விளைவிலை
நீண்டம் வாய்வோ... முன்னாலை, வாய்விலையோ
நீண்டமோ வாய்விலையோ, வாய்விலையோ பார்த்த
நீண்ட நீண்டது... ரசிக்க நீண்டபே
நீண்டமோ வாய்விலையோ பழிமிட கால
வாய்வோ, முன்று, கூழியைப் பார்த்த

நீண்ட வாய்வோ, வாய்விலையோ வரிசையே காலையோ
நீண்ட வாய்வோ, வாய்விலையோ வரிசையே காலையோ

கவை தரும் மதுவால் காலை வாய்வோ, வாய்விலை வாய்வோ, வாய்வோ
அங்குலம் அங்குலமாக வரிசை வாய்வைப் பார்த்த
அவனை நெருங்குகிறேன் வரிசை வாய்வோ, வாய்வோ
வரிசை வாய்வோ, வாய்வோ

நீட்டிய சிகரெட்டைத் தயக்கத்துடன் பலிசூழ்நிலை வாய்வோ, வாய்வோ
அவன் வாங்கியபோது பலிசூழ்நிலை வாய்வோ, வாய்வோ
வெறுமையாய் இருந்த பலிசூழ்நிலை வாய்வோ, வாய்வோ
அவனுடைய மதுக்கிண்ணத்துள் காலை வாய்வோ, வாய்வோ
என்னை வார்க்கிறேன் காலை வாய்வோ, வாய்வோ
காலை வாய்வோ, வாய்வோ

புகை படிந்த என் கூந்தலை வாய்வோ, வாய்வோ, வாய்வோ
அவன் மெல்ல ஒதுக்கிவிட்டபோது வாய்வோ, வாய்வோ, வாய்வோ
அவனுடைய தோளில் சரிகிறேன் வாய்வோ, வாய்வோ, வாய்வோ
ஒரு கண்ணிமைப் பொழுது வாய்வோ, வாய்வோ, வாய்வோ

முன்னே இருந்தவள் வாய்வோ, வாய்வோ, வாய்வோ
எழுந்து பேர்கிறாள். வாய்வோ, வாய்வோ, வாய்வோ

4.

இரவின் இரண்டாம் கூறு துவங்குகிறது

விளக்கொளி மங்க

பணியாளனின் அறைகூவல்:

முடப் போகிறோம்; கிண்ணங்களை நிறையுங்கள்.

போடா என்கிற

என் தமிழ்ப் பெருங்குரலில்

கண்டிப் போகிறது அவன் ஆண்மை

எழுந்து வெளியே வருகிறோம்

இரவே

இளமை தொடங்கும் இரவே

மின்னல் பறக்கும் இரவே

அறிவின் சுடரில்

காமம் பிறக்கும் இரவே

என் பாடல் முடியுமுன்பே

எங்கே போகலாம்

என் அவன் கேட்க

மற்றவர்களைப் பார்க்கிறேன்

சோர்ந்த விழிகளும்

தயங்கிய குரலுமாய்

அவர்கள் விடைபெற்றுக்கொள்ள

முதிர்ந்த பனிக்காலத்தில்

வெறிச்சோடிய பெருந்தெருவின்

விளக்குகளற் மூலையில்

ஒரு பெருங் கேள்விக்

குறியுடன் தனித்தோம்.

5.

போதாதே என்கிறான்
போவோமே என்கிறேன்

பனி

வயலாக உருமாற்றம் பெற்றிருந்த
பூங்காவை ஊடறுத்து நடக்கிறோம்

ஒவ்வொரு அடியிலும்
நெருக்கம் மிகுந்தாலும்
பிடிதளர மறுத்து
நிதானமும் தொடர்கிறது

நிலைகுவையா நெஞ்சின்மேல்
நெடுநேரக் களிப்பு
எழுப்பும் மெல்லொலியில்
நடை தளர்கிறது.

6.

வீட்டு வாசலைப் பனி மூடியிருந்தது
ஒதுக்கிவிட இப்போது மனமில்லை

ஒசை எழாமல் கதவைத் திறக்கிறேன்

அடுப்படி மேசையில்
அவனை அமர வைத்துவிட்டு
மதுக்கிண்ணத்தை அவன் பக்கம்
சமூல விடுகிறேன்

கொஞ்சம் பொறுத்திரு
குழந்தைகளை ஒரு கண்
பார்த்து விட்டு வருகிறேன்

என

மாடிக்குப் போகிறேன்

சலனமும் உணர்வுகளும் அற்ற
உன் முகத்தில்
வெறுமையும் இல்லை
குழப்பமும் இல்லை

மீண்டும் கடலுக்கு

75

படியிறங்கி வருகிறபோது

நீ

இன்னும் காத்திருக்கிறாய்

நீ

புலி பாம்பு

மரம் அலை உருகத்தவறிய

பனிநிலப் பாறை

7.

இரண்டு குழந்தைகள்

இரண்டுமே பெண்கள்

பார்க்கப் போகிறாயா?

மாடிக்குப் போகிறோம்

இது என் அறை

அடுத்தது குழந்தைகளுக்கு

இறுக மூடப்பட்டிருக்கிற

மற்ற அறைக்குள்

எனது கடந்த காலத்தின்

பிசாகுகள் கல்லறைகள்

என்றபடி

பொறுமையிழந்து

அவனது கைகளைப் பற்றி

என் அறைக்குள் இமுத்து வருகிறேன்

தாழிடப்படாத அறைக்கதவு

அவனது தயக்கத்தைக் கூட்டுகிறது

குழந்தைகளின் தூக்கத்தைவிட-

சுகிப்பின் தனித்திருப்பை

உறுதிசெய்ய

உலகில் வேறொன்றும் தேவையில்லை

என்ற என் குரலில்

அவன் உடல் கரைந்தது

வாய்மை தானுள்ளது

தாயுமலை சுகங்கிலை சுகங்கிலை
மாணசை எடு வழுமலை
விழு வழுமலை சுகங்கிலை

ஒன்று வழுமலை
ஒன்று வழுமலை நீராறை போன்று வழுமலை முனை வழு
போன்று வழுமலை அங்கே நீர் வழுமலை பொப்பமலை
போன்று வழுமலை முனை வழுமலை
ஒன்று வழுமலை சுகங்கிலை சுகங்கிலை
ஒன்று வழுமலை சுகங்கிலை சுகங்கிலை

அழகின் வடிவம்
ஒளிரும் இரவே
ஒளியின் கறையை
அகற்றும் இரவே
நிலவை அண்டவெளியின் நடுவே
நிமிர்த்தி நிறுத்திச்
சுடரும் இரவே

துகில் கலைந்து
இருபுறமும் குழந்தைகளின் கால்களில்
சிக்குண்டபடி
விழித்து ஏழந்தபோது
அந்தரவெளியும்
கலவர நிழலும்
சிந்தியிருந்தது
அவன் முகத்தில்

வா
இது வேறு உலகம்
என்று
பரவசம் கசியும் முத்தத்துடன்
காலையை வரவேற்கிறேன்.

○

மீண்டும் கடலுக்கு

77

ஃ அஞ்ஞாத வாசம்

வெண் முகில்கள் தவழாத
வெறும் நீல வானம்
வெயில் நிறைந்த பூமி.

அன்றைக் கொரு நாளில்
போ என்று சொன்னார்கள்
வெப்பம் மனதுள் வர
நான் போனேன் அன்று
நடுத் தெருவில் ஏது நிழல்?

நூறு விரல்கள், நூறு குரல்கள்
“நீயுமா புருட்டஸ்” என்பதாய்க் கூவ
நடந்தேன் நான்
வெளிப்புறமாய்.

நிழல் விழுத்தும் அசோக மரம்
இரவில் எப்போதும்
மஞ்சள் ஒளிக் கிரணத்துள் முக்குளித்து
மின்னவிடும் கட்டிடங்கள்
அவை தழவ விரல் கொடிகள்
நீட்டுகிற மலை வேம்பு
வரிசை என வரிசை என மரநிழல்கள்
அவையிடையே ஆடுகிற மென்காற்று
இலை உதிர்க்கும், மெல்ல மெல்ல.

வெளியிருந்து பார்க்கையிலே
வியப்புத் தருவனவாய்
என்னை இமுக்கின்ற
அழகு! ஒரே அழகு

நான் போன பின்னர் என்
அஞ்ஞாத வாசத்தின் ஓர் இரவில்
இந்த எழிற் கோலத்தை

நோக்குக்கொல் வெவ்வே
நோக்குக்கொல் வெவ்வே
நோக்குக்கொல் வெவ்வே
நோக்குக்கொல்

என் கண்கள்

நடுத் தெருவில் நின்றபடி நோக்கியது
நோக்குகையில் நெஞ்சத்தின் ஆழத்துள்
மெல்ல இறங்குமொரு
மூன். நெருஞ்சி மூன்.

மாலை வெயில் தன்னுடைய மஞ்சள் நிறமிழந்த
கோடையிலே நான் போனேன்
இன்றைக்கோ மீண்டும் வருகை
என் கண்ணிறைந்த நீண்ட வெளியெல்லாம்
ஒரே பச்சை நிறப் பாய் விரிப்பு
கால் மிதிக்கும் போதுகளில்
நகங்கி நிமிருகிற
புல். பச்சைப் புல்.

நூலகத்தில் எனக்குப்

பிடித்த இடத்தில் ஒரு புதிய பெண்
அருகே விரிந்து கிடக்கின்ற
சஞ்சிகைகள்
மெல்ல படபடக்கும் மின்விசிறிக் காற்றிற்கு
'கன்ரீன்' அட இன்ன இது?
கதிரைகள் கொஞ்சம் கூடியும் நெருங்கியும்.
கட்டிடப் பரப்பு இன்னும் விரிந்தும்

மீண்டும் எனது வருகை நிகழ்கையிலே
மழைநாட்கள் மெல்ல வரும்
மன் எங்கும் ஓ விரியும்.

○

மீண்டும் கடலுக்கு

79

நள்ளிரவுப் பூசை

1.

முதல் முறை
நள்ளிரவுப் பூசைக்கு
அழைத்துச் சென்ற நண்பன்
இப்போது இல்லை

குருநகர்க் கரையிலிருந்து புறப்பட்டவனை
கடற்படை சுட
கடல் விழுங்கியது

அவனுடைய அன்பும் பாடலும்
காற்றாக இசையும் ஒரு காலையில்
பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு
அந்தக் கடலோரம் நிற்கிறேன்

எதிரே வேலி
காவல் படையின் கொடுங்கண்களை மீறி
இப்போது
எந்தக் கடலும் இல்லை

படை வெட்டிச் சரித்த மக்களின் குரலோ
உப்புக் காற்றில்
சாகா வரம் பெற்று அலைகிறது

ஆற்றாமையுடன்
ஏழு கடல் கடந்து
திரும்பி வந்து
பகலோடு இரவு வரும்
பனிதோரா நகரத்தில்
என் தனி அறையில் புதைகின்றேன்

வெளி அழியும் வெளி.

2.

இரண்டாவது முறை
 நள்ளிரவுப் பூசைக்குச் சென்றபோது
 பாதையைப் பனி தூவிய வெண்மை
 திரையிட்டிருந்தது

வியன்னா நகரின்
 அழகு சிலிர்த்தெழும்
 இரவுக் கோலத்தில்
 தேவாலயச் சதுக்கம்
 நிறைகிறது

பழைய மொழியில்
 பழைய ஆராதனை என்றாலும்
 ஆலயமணி எல்லா இடங்களிலும்
 ஒரே தொனியில் ஒலிக்கிறது

உன்னைத் தொட்டால்
 கறுப்பு ஒட்டிக்கொள்ளுமாம்
 அம்மா சொல்கிறான்
 தொட்டுப் பார்க்கவா?

என்று ஆர்வத்துடன் கேட்கும்
 சிறுவனின் நீலக்கண்களில்
 இருளின் ஒளி

ஒரு கணம் திளைத்தாலும்
 என் புறங்கையை நீட்டுகிறேன்

வெட்கத்தில் நொருங்குவதற்குப் பதிலாக
 கோபத்துடன் சிறுவனை இழுக்கிறாள் அவன்
 ஏமாற்றத்துடன் தேம்பி அழும்
 சிறுவனின் குரலுடன்
 சேர்ந்து ஒலிக்கிறது யேசுவின் குரல்

ஏலோகி ஏலோகி லாமா சபக்தானி.

3.

முன்றாவது முறை
 குளிரொடு பனியும்
 பனியொடு நிலமும்
 நிலவொடு இலையறு
 மரங்களும் சூடிக் கிறங்கும் பொழுதில்
 பூசைக்குச் சென்றோம்

அழகிய பெருந்தேவாலயம்
 நிறைந்துவிட
 அதன் கிளைக்கோவிலுக்கு நடந்தோம்

கையுறைகளுக்குள்ளும்
 விரல்கள் பிணைந்திருக்கின்றன

விரல் நுனிகளில் இருந்து
 உறவும் பிரிவும்
 சகிப்பும் சகிப்பும்
 கொதிப்பும் தவிப்புமாய்
 எழுகிறது
 எமக்கிடையேயான காதல் மொழி

மனிதர்கள் நிறைந்திருந்தாலும்
 தொடர்ந்தும் உள்ளே வருபவர்க்கென
 எப்போதும் வெற்றிடத்தை உருவாக்குகிறது
 பரவி வரும் ஒரு பாடவின் பரவசம்

கண்ணீர் தரும் இனிமை

நள்ளிரவு முடியத் திரும்பி வந்து
 ஒரு துளி மதுவில் கரைகிறோம்.

○

• ஆற்றங்கரையில்

ஆற்றின் இருபுறமும்
காத்திருந்தோம்

காதல் மடிந்துபோன கரைகளில்
இனிமையின் சுவடுகளைச் சொல்ல இருந்த
வெள்ளை மார்புடைய மீன்கொத்தி
பறந்து போயிற்று

ஆற்றைத் தொட்டும் தொடாமலும்
எறிகணையின் வேகத்துடன்
விரைந்து செல்கிறது தலையில்லாக் குருவி
அதன் சிறகுகள்
நீரைத் தொடுகிற போதெல்லாம்
மின் பொறி தெறிக்கிறது

சிறுகுருவி பெரும் ஆற்றுத் தீயை மூட்டுகிறது

படையண்ணியின் முன்னரங்கப் பதுங்கு குழிகளின் மேல்
இன்று
ஒரு போர்க்குரலும் இல்லை

பழகிய வெடிமருந்து மணத்துடன்
பழைய உறவு நீடித்தாலும்
பகைவர் யார்
நண்பர் யார்
என்ற குழப்பத்துடன்
நானும் இரவும் கவிந்து விலகுகின்றன

பேச்சிழந்தவர்களை
ஆற்றின் மௌனம்
அடித்துக்கொண்டு செல்கிறது

ஒப்புக்காம்படித்து

வெறுமொழி வரியூ
யாத்தோல்லீக்கா

நீதிரூபர் போன்ற
நீதிரூபர் சீர்மூல
நீதிரூபர் இரண்டு நீதிரூபர் நீதிரூபர்
நீதிரூபர் நீதிரூபர் நீதிரூபர் நீதிரூபர்
நீதிரூபர் நீதிரூபர் நீதிரூபர்

நீதிரூபர் நீதிரூபர் நீதிரூபர் நீதிரூபர்
நீதிரூபர் நீதிரூபர் நீதிரூபர் நீதிரூபர்
நீதிரூபர் நீதிரூபர் நீதிரூபர் நீதிரூபர்
நீதிரூபர் நீதிரூபர் நீதிரூபர் நீதிரூபர்
நீதிரூபர் நீதிரூபர் நீதிரூபர் நீதிரூபர்

சிலபோது

எக்காளப் பாடல்கள்
ஆற்றின் மேல்
வெகு உயரத்தில் மோதி மரித்து
இறந்த சொற்களாக விழுகின்றன

மக்காள்,
பினங்களால் பாலம் அமைத்து
ஆற்றைக் கடக்க வேண்டாம்

நீரைப் பிரிப்பது நிலம்
நிலத்தைப் பிரிப்பது கடல்
காட்டை ஒன்றுமே பிரிப்பதில்லை
பெருமரங்களின் ஆழ ஓடிய வேர்கள் ஊடாக
ஒரு தொடர் கதை
அது
நிலத்தடி ரகசியம்.

○

கனவின் தடம்

அதிகாலைக் கனவொன்றில்
எஞ்சியிருந்த துண்டு நினைவு இது:

செப்பமாய் வந்து விழாத கவிதை வரிகள்
கிறுக்கலாய் உதிர்ந்து கிடந்த
வெள்ளைத் தாள்களை
வீசியெறிந்தேன்

அவை ஒன்று சேர்ந்து
ஒரு சவப்பெட்டியாய்
மாறின

காகிதத்தில் ஒரு சவப்பெட்டி

அதனைப் போர்த்தி இருந்தது
ஒரு தேசியக்கொடி

கொடியில் மிருகமா பறவையா பூவா
வண்ணக்கோடுகளா
இருந்தன என்ற
நினைவு தெளிவாக இல்லை

குழம்பிய கவிதைப் படிமம்போல
புனைவின் சீரழிவாக இருந்தது
என் கனவு

வ்ரத ஸ்திராகம்

எவரும் தாங்கிச் செல்லாமலே
சுடலையை நோக்கி நகர்கிறது
சவப்பெட்டி

முகங்கள் அற்று
உடல்களும் அற்று
ஏராளமான கால்கள் அதனைப்
பின்தொடர்கின்றன

பெருந்தீ மூட்டினாலும்
எனிய மறுத்த
அந்தச் சவப்பெட்டியின்
அரைகுறை நினைவெழுதவில்
தூக்கம் கலைகிறது

ஓளியற்ற வானமும்
புகார் சூழ்ந்த கட்டிடங்களும்
பெய்யாமல் பெய்யும் மழையில்
நனைந்து அழிகிற தெருவும்
இன்னும் துளிர் வராத
பெரு மரத்தின் முன்கலும் என
ஒருநாள் துவங்குகிறது.

○

நடுவெளி

பெருவெளியில்
 இரு பணமரங்கள்
 சூரியனை உயர்த்திப் பிடித்தபடி நின்றன
 அவற்றிடையே விழுந்து கிடந்த
 ஒற்றையடிப் பாதை
 நடுவழியில் முறிந்து விட்டது

இப்புறம்
 தெரு இருந்த சவடே தெரியவில்லை

வீடு அழிந்த திசைநோக்கியே
 எப்போதும் அசையும்
 வெப்பக் காற்றில்
 இறந்துபோன கடலின் நெடி

வாழ்விழுந்த நாள் விலகும்
 பாழ்நிலத்தில் புல் விரியும்
 என
 தீயில் மிதந்து
 திரும்பி நடந்து வந்தால்

கால் பதிக்க முடியாமல்
 எப்புறமும் கண்ணிவெடி

இவ்வழியா
 அவ்வழியா
 எவ்வழியில் இருந்தது மலைவேம்பு?

விமலரி ஈ.

சமீபத்திருப்பு
 நான் குழந்தை குடி
 யானி அப்படியிருக்கிறோம் என்னிலு
 டிட்டு இறையி மரிசுவிடுமால்
 நான் புதியானால்
 ஆட்டு குடியிரு மிகுந்து

நூற்று
 வைக்கின்றீடு பிழை கூடிய குடி
 வைக்கின்றீடு பிழை கூடிய குடி

சுமைதாங்கி
 அதனோரம்
 நீர்த்தொட்டி
 சிறு தொலைவில் ஆவரஞ்சிக் கல்
 எல்லாம் இருந்த வழியெங்கே?
 யாரெடுத்துச் சொல்வார்?

ஒங்கிக் குரல்கொடுக்க
 பூமிக்கும் இல்லை பொறுமை
 எனச் சொல்லி சிரிப்போர்
 குரல் கேட்டேன்.

○

எண்பதுகளில் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைப் போக்கின் மையப்புள்ளியாக
 இருந்த சேரனின் ஏழாவது கவிதைத் தொகுதி இது. அவருடைய
 கவிதைகள் அன்றைய காலத்துச் சமூக அசைவியக்கத்தின்
 பதிவுகளாக மட்டுமல்லாமல் சமூக வியாசனமாகவும் அமைவதுதான்.
 அவற்றின் சிறப்பு, ஈழப் போராட்டத்தின் ஆரம்பகால அனுபவங்களை,
 தமிழ்ச் சமூகம் எதிர்கொண்ட நெருக்கடிகளை, ஒடுக்குமிழறைகளை
 சேரன் கவிதைகளாகத் தந்தபோது அது போராட்டத்திற்கு
 வலுச் சேர்க்கும் இலக்கியமாயிற்று. மறுபழத்தில் சமூக
 வியாசனமாகவும் அது விரிந்தபோது, சமூகம் சார்ந்து பல அரசியல்,
 அறவியல், சமூகவியல் விவாதங்களுக்கு இட்டுச்சென்றது. அந்த
 வகையில் கவிதையின் இன்னொரு முக்கியமான பரிமாணத்தை
 அவருடைய கவிதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

விலை ரூ.40

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ISBN 81-89359-01-0

00001

9 788189 359010